

JOHN TROLAN

Máskor bármikor

(regényrészlet)

A nyugalom ritka pillanatait élte át Davy a Londonba tartó út során péntek éjjel. Az utazás alatt semmi olyasmi nem történt, ami kizökkenthette volna, viszont Tumble bekaszt-lizásának tényére akadt elég ideje rádöbbsenni. Nem volt visszaút, és sokkal óvatosabbnak kell lennie, mint eddig bármikor. Főleg arra nézvést, amerre Mickey haladt. És merre haladt? Jesszus! Néha úgy rákattant a porra, úgy rohamozta meg, mint kitikkadt ember a vizet. De tehetett ellene bármit is? Beszélni vele annyit tett, mintha mi sem történt volna. Talán rá tudná venni, hogy csak szippantgasson egy darabig? Már tisztán hallotta is Mickey válaszát, „Miért nem hagyod abba te a belövést, és szippantgatsz egy darabig?” Erre meg mit mondhatott. Hát, elsőként például azt, hogy Mickey volt az, aki állandóan lemeresztette magát. Ő volt az, aki, valamilyen okból, talán a tetves helyesei meg helytelenjei miatt, elszántnak tűnt, mintha tudatosan csinálná. Igen, ez az: tényleg úgy tetszett, hogy Mickey egyszerűen csak azt akarta, hogy minden be legyen állva. Hát megbaszhatja.

És bassza meg Joan is. A nyafogását, hogy miért nem ér vissza vasárnap előtt. Meglehet, titokban örült neki, hogy nincs vele. Esélyt kapott rá a lotyója, hogy tekerjen egyet, akivel csak akar. „Na jó, te azt teszed, amit tenned kell, és én is.” Ezt kurvára ki kellett bökní, csak mert azt mondta neki, hogy vasárnapig nem ér rá. Ahogy éltek, megesküdne rá az ember, hogy értük kettőjükért csinálta, amit csinált. Mindketten megbaszhatja.

Na meg az a kurva alvás, mert azt meg nem tudott. Se a hajón, se a vonaton. Eustonban elsetált a Kings Crossra, és bejelentkezett egy másik olcsó hotelba, ott végre aludt pár órát.

Az olasz igazgató jó néhányszor kopogtatott, egyre hangosabban. „Miszteer Byrne, Miiszteer Byrne?”

Davy kiszólt, hogy nem alszik, és azt is majdnem hozzáfűzte, hogy húzzon az anyjába. Továbbra is fáradtságot érzett, azt a fajtát, amit nincs az az alvásmennyiség, ami képes lenni enyhíteni. Pihenésre volt szüksége, nem alvásra, de az is igaz, hogy no rest for the weary, hé? Vagy no rest for the wicked? Sose tudta visszaidézni rendesen. Davy fölhevít a bukit egy hűgyszagú pénzes fülkéből, a postahivatal mellett. Azt mondta, vasárnapnál korábban semmiképpen sem tudnak összefutni, mert a szombat a legmelósabb napja. Ez azt jelentette, hogy hétfő este előtt nem léphet le Londonból, mivel be kell jelentkeznie egy bankba. Vagyis leghamarabb kedd reggelre jut vissza Dublinba. Akadt egy perce végiggondolni a dolgokat, meg is köszönte Jézusnak, hogy esélyt kapott a pihenésre, ha-ha. Egyébként meg mindenki megbaszhatja. Nem tudott mit tenni. Visszament a hotelba, és újragondolta a hétvégi programját. Semmi sem téríthette el, hogy megpróbáljon kapcsolatba lépni a Tumble által megadott névvel, ha csak nem a dilemma a Browning és a pénz kapcsán. Kevésbé kockázatos, ha itthagya őket, persze csak átmenetileg.

Nem az a gondolat foglalkoztatta, hogy esetleg kirabolhatják, hanem inkább az, hogy egy kotnyeles takarító rájuk akad, vagy az angol rendőrök belebotlanak egy írbe, akinél fegyver van, mert az angol rendőrök egyre rosszabbul tűrték az efféle dolgokat. Egyre inkább személyes ügynek tekintették. Ha ez megtörténne, az egész kurva világ összes idejét pihenéssel tölthetné.

Úgy tűnt, nem háborgatták a holmiját, mialatt oda volt telefonálni, így aztán elrejtette a pénzt meg a fegyvert a legnyilvánvalóbb helyre, a csupa folt ágymatrac alá, ám nem azért, mert az emberek gyakran néznek be utoljára a legegységelműbb helyekre, hanem mert legalább letagadhatja, hogy hozzá tartoznak, ha megtalálják őket. Vigyázz, gondolta, amikor angol rendőrök egy fegyveres írre akadnak, a rohadékjai hajlamosak egyéb más dolgokra is rálelni, mint például plasztikbomba és a bombagyártási útmutató, hogyan robbantsuk föl Londont tíz egyszerű lépésben: „Első lépés: Szállj föl egy tömegközlekedési...” Bassza meg.

Semmi sem hasonlítható az önbizalom erejéhez. Davy tudta ezt, a hanyagság azonban valami más, csupán a megtört hit sóhajtása.

Davy leintett egy taxit a Kings Cross állomásnál. Beszállás előtt még rákérdezett a sofőrnél a keresett címre. A taxis megérintette ellenzős sapkáját, majd elindultak. Davy a hátsó ülésről arra kérte, olvassa föl neki az utcák neveit, amik mellett elhaladnak.

„Mit gondol, mi ez, komám? Kibaszott turistabusz?”

Davy átgömöszölt egy tízest az üvegfalli nyíláson, „Plusz a viteldíj, ha odaértünk. Nem vagyok járatos Londonban, érti, mire gondolok?”

„Fel a fejfel, haver. Elmesélem a kurva történelmét is, ha akarja,” szólt vissza a taxis vigyorogva.

Davy visszamosolygott, amikor megpillantotta a sofőr mesterkélt vigyorát megtörő mocskos fogakat, majd azt mondta magának, „Baszódjon meg.”

Hátradőlt és figyelt. Noha nem mindig értette pontosan, mit mond az alak, akcentusa újdonságszámba ment. Élvezte a humorát is, csak nem éppen a sofőr szándékai szerint. A száraz, cinikus kommentárok, a szavak mögötti keserű érzések. Ezt imádta a mondókájában. A félelem, hogy elárasztják őket a pakik és a seggre támadó arabok. „Múlt héten volt egy fuvarom Gatwickbe, és láttam, ahogy ezrével érkeztek, hullámokban.”

Mindeközben a taxis egyre csak kiabálta a neveket: Blackfriars Road, London Road, Elephant and Castle, New Kent Road, Old Kent Road, végül pedig Peckham.

„Megjöttünk, haver, Gloucester Court lakótelep. Vigyázzon magára, kurva útonállók földje.”

Kifizette a fuvart, borraalót nem adott, és amint a taxi elpöfögött, Davy körbejáratta a tekintetét. Mickey igazat beszélt, létezett Londonnak egy másik arca is, nem mintha Davy ezt valaha is kétségbe vonta volna. Talán mégsem volt olyan jó ötlet a Browningot a hotelban hagyni.

Két színes bőrű nő haladt felé, és ő azon kezdett töprengeni, kérjen-e tőlük útbaigazítást. A taxis próbálta elhitetni vele, hogy a legtöbb fekete épp most mászott le a banánfáról, de Davy elképzelte, ahogy már a következő utashoz beszél: „Épp most raktam ki egy Paddyt. Nemrég jött hajóval. Nem fogja elhinni, mire kért. Hogy olvassam föl neki az utak nevét, amiket elhagyunk. Egy istenverte földrajz órát akart.”

„Pardon? Tudják, merre van a Sharpness Court?”

„Ott, nézze,” válaszolta az egyik nő. „Aminek egy cégtábla van a tetején.”

„Ó, igen, köszönöm,” mondta Davy, majd ballagni kezdett a tömbház felé. Nem érdekelte, hogy nem tud olvasni. Számolni tudott, és úgy vélte, ez sokkal fontosabb. El tudta olvasni a számokat.

A lakás, amit keresett, az első emeleti, sokkoló kinézetű folyosón volt. Keskeny, mindkét oldalt bejárati ajtók, hosszabb és klausztrófóbiásabb, mint az összes, eddig általa látott börtönszárny. Sehol egy ablak, a falak és a plafon pedig teleszórvva ócska graffitikkal. Csöndes hely volt, ráadásul egyetlen lélekkel se találkozott, míg a keresett lakás ajtajához nem ért, hogy bekopogtasson. Félénk hang szólalt meg belül, hogy ki az.

„Cyrus itt van?” kérdezett vissza.

Davyvel nagyjából egyidős fekete lány nyitott ajtót.

„Cyrus jelenleg nincs itt.” A lány végigmérte, majd kicsit bátrabb hangon azt kérdezte, „Mit akar?”

„Azt akarnám tudni, mikor jön vissza.”

„Nem t’om,” mondta elengedetten a lány, bár még mindig gyanakodva méregette.

Davy megint befelé fürkészt a tekintetével, majd azt kérdezte, „Mikor ment el?”

„Egy körül.” Úgy tűnt, a lány kezdi unni a dolgot.

„Még dél sincs,” mondta Davy, s azon kezdett morfondírozni, vajon be van-e löve a csaj. Szemei sótétek, de alig lehetett megállapítani a tompa folyosói fényben. Talán hasis?

„Szerdán ment el.”

„Kibaszott szerdán? Ma szombat van.”

„Igen, tudom, milyen nap van.”

„Tudja, hova ment?”

„Játszani egy parti biliárdot.” A lány a csuklóján lévő Donald kacsás órára pillantott.

„Nézzé, a hétszentségit, idejöttem, egészen Írországból, hogy találkozzam vele. Szóval elmondaná, merre találok?”

Az ajtó kitárult, s mögüle egy magas, fekete ifjú bukkant elő. „Maga Cyrus?” kérdezte Davy.

„Nem most pofázta el a csaj, hogy nincs itt?”

Davy, miután fölmérte az alak méretét, udvariasabbra fogta. „Maga egy barátja?”

„Miért?” kérdezte az ifjú előrébb lépve, hogy megtöltse az ajtókeretet alakjával.

„Beszélnem kell vele. Egy barátom, Robin Tumble adta meg ezt a címet, és azt mondta, itt megtalálom Cyrust. Üzleti ügy, érti, mire gondolok?”

„Zseka vagy?”

„Hogy mi? Zsaru?”

Az ifjú bólintott.

„Csak egy ír, a szentségit.”

„Miről beszélsz? Olyasmi nem létezik, hogy ír rendőr?”

„Hát, annyi nincs, mint Angliában, ugye?”

„Gyere beljebb,” invitálta be Davyt, majd néhány lépcsőfokon át egy hálósobába vezetett, ahol mindössze egy keskeny ágy és az egyetlen ablakot részben eltakaró, különféle

alsónemükkel teleagatott ruháspolc jelentette a bútorzatot.

Davy elővette zsebéből a kezét, „Hogy s mint? Én Davy vagyok, Davy Byrne.”

A srác belecsapott Davy tenyerébe, „Aha, fasza.”

„Te vagy Cyrus?”

A fiatalember elmosolyodott, „Jézusom,” mintha felfoghatatlan lett volna számára, hogy Davy újra fölteheti ezt a kérdést. „Dehogy, Cyrus odavan pár napra.”

„A faszba,” vágta rá Davy, majd gyorsan hozzátette, „Nem a mondókákra értettem, csak arra, tudod, hogy nincs itt. Tudod, mikor kerül elő?”

„Pár nap,” ismételte meg az ifjú.

„Nézd, öö... Tényleg, hogy is hívnak?”

„Junior. Junior Brown.”

„Nézd, Junior, ismered Robint?”

„Meglehet.”

„Oh, szent szar, most meg mi van?”

„Mi?”

„Azt hittem, a tifélék majd barátságosak lesznek meg ilyesmi.”

„Miféle tifélék?”

„Feketék. Majdnem olyan rosszak vagytok, mint az angolok.”

„Én is angol vagyok.”

„Angol?”

„Ja, sőt, jobban vagyok angol, mint te fekete, érted?”

„Oké, semmi gond, értem, mire akarsz kilyukadni. Szarjál rá. Megyek máshová. Nem tud fölcseszni ez a szarakodás.”

„Nyugi. Mi kéne?”

„Ismered Robint vagy nem?”

„Összefutottunk párszor.”

„Na, Robint hűvösre tették. Látni akartam Cyrust azért, amit Robin régebben... Fogod már, mire megy ki a játék?”

„Fogom. De beszéld meg Cyrusszal, ha visszajön.”

Davy az ágyon ülve kezeibe temette a fejét. Nem igazán tudta, mit is tegyen. Miközben talán már sóvárgott is a néhány napos pihenő után, nyaralást azért nem tervezett előre. Mickey legkésőbb másnapra várta vissza, még egy nap késés belefért, de kettőnél több... bele se bírt gondolni.

„Valami gáz van?” kérdezte Junior.

„Ja, holnap reggelre várnak vissza Dublinba, de nekem várnom kell, vagy nem?”

Junior fogai között beszívott némi levegőt, motyogott valamit, majd megvonta a vállát. „Szerezhetek némi naftát, az pár napra rendbe rak, ha kell némi személyes használatra.”

„Nafta?”

„Ja, akad errefelé minőségi hernyó. Kárálsz?”

„Kárálok?”

„Beteg vagy?”

„Aha, nem bánnék egy kis anyagot, de mi a faszt akar jelenti a kárálás?”

„Ez a kárálás,” mondta Junior, s verdesni kezdett a karjaival, mintha csirke lenne, miközben azt hajtogatta „Paaak, pak pak, paaak, pak pak,” és körbeugrált a szobát.

Davy röhögögöröcsöt kapott. Nevetett, míg ki nem csordultak a könnyei, meg nem fájdukt az állkapcsa, meg nem keményedett a hasa.

Junior is kacagott. „Tetszett?” kérdezte, majd megismételte a produkciót.

„Hé, ez óriási,” mondta Davy a könnyeit törölgetve. „Mi Dublinban azt mondjuk, 'hulla merev'. Neked kellett volna eljátszanod Chicken George szerepét a Gyökerekben.” Megint elfogta a nevetés, de Junior nem értette, miről beszél. „Szóval mi az ábra? Beszerzel nekem egy grammot?”

„Persze,” mondta Junior, „de úgy egy órába telik a dolog, és ezt egyedül kell intéznem. 75 fontodba' lesz a cucc, és nekem is jár belőle a talpalásért egy kis szippantásra való.”

„Jó, ellátlak,” mondta Davy, majd gondolkodóba esett egy pillanatra. Ha fölszívódik, reménytelen, hogy megtalálja a lakótelepen. „Remélem, nem akarsz lenyúlni?”

„Ne marhaskodj, Paddy.”

Davy előhalászott a zsebéből egy köteg százfontost, majd lefejtett róla négy húszast. „Itt van 80. Próbáld ki, megkapod-e 70-ért. Egyébként meg Davy vagyok, szóval ne nevezd Paddynek, rendben?”

„Mindegyik ír, akit ismerek, Paddy.”

„Igazán? És téged mindenki niggernek szólít?”

A jéghideg harag hullámai futottak át Junior arcizmain, szemei pedig kihívóan Davyre villantak. De Davy is ránézett, minden rosszindulat nélkül, tekintetében a „Gondold ezt végig” jelentéssel. Junior így is tett, majd megszólalt, „Fogtam a célzást.” Mosolyogva fűzte hozzá, „Nem sértésképpen volt.”

„Nem is annak vettem, Junior, nem is annak.”

Junior az általa mondott egy óra helyett tíz perccel később tért vissza. Miután ellenőrizte a minőségét, Davy az anyag majdnem egy nyolcad részét passzolta át Juniornak. Junior annyira hálás volt, hogy meghagyta a lánynak, kísérje el Davyt a minitaxi-állomásig a Southampton Way-re, miután Davy megkérdezte, miképpen jut vissza a Kings Crossig.

„Mondd meg Cyrusnak, hétfőn visszajövök. Ha látod.”

Davy díjazta, hogy el tudott aludni, ha fáradt volt, s mindezt ébredéskor széles mosollyal nyugtázta: az elégedettség mosolyával; az öröm mélyről jövő mosolyával; mosoly, amit Junior emléke éltetett, ahogy körbepak-pak-paakolja a hálószobát Peckhamben. Sosem hordott órát, viszont büszke volt arra a képességére, hogy pontosan meg tudta jósolni az időt. Az ösztön fontos tényezőnek számított, de figyelt is. Olyan dolgok segítségével tudta meghallani az időt, mint a közlekedés, a madarak és az emberek. A motorok, lépések, madárdalok reggeli sietsége, napközbeni haladása, esti fáradtsága. Segített a látás is. A fény különféle időkről árulkodott. A reggel különbözött az estétől, mint a frissesség érzete az elhasználódottságától. Néha a nem évszakra jellemző időjárás befolyásolta ítéleteit, de csak elvétele csinált hülyét magából. A legvégső hely, ahol az időt kereste, a bensőjében volt. Rendszerint érezte, mikor feküdt le aludni, a teste pedig valamilyen módon elárulta, hány órát, sőt, percet aludt, valahogy följegyezte magának. Tíz perc múlva hét. Kimászott az

ágyból, odasétált az ablakhoz, kinyitotta, majd kidugta rajta a fejét, hogy szemügyre vehesse a St Pancras hotel óráját. Tíz perc múlva hét! Még mindig le tudta nyügözni magát.

Alkony ideje. Sétálni indult, átvágott a Euston Station irányába, s ment, amíg el nem ért a Hampstead Roadig. Fogalma sem volt, merre tart; nem is számított. Bizonyos értelemben kezdte megszokni Londont. Névtelenséggel járt együtt. Névtelenség, amiben egész London osztozott, vagy legalábbis úgy tűnt, a biccentés, visszabiccentés, kacsintás, visszakacsintás útján-módján. Ez az, amit szeretett volna tenni, biccentés, visszabiccentés, kacsintás, visszakacsintás a legközelebbi személlyel, aki mellett elhaladt. Ám mégsem tette, ugyanis a következő ember egy gyanakvó ábrázatú, sötét táskákkal ékesített szemű ázsiai volt. Szóval valaki, aki gyanakodva nézett a vigyorgó Davyre.

Elhaladt a Mornington Crescent metróállomás mellett, s következett a Camden High Street. Egészen más atmoszféra fogadta. Az itteni vásárlók sokkal nyugodtabbak voltak, mint Peckham csupa ideg lakói, és senkin sem érződött az az őszintétlenség, mint a West Endet elárasztó embereken. Itt beszélgettek egymással az utcán a járókelők, Davy pedig hallgatózott. Az akcentusokat könnyebb volt kivenni, mint némelyik szót. Az írekre csak elég volt ránéznie, hogy megkülönböztesse őket. De úgy gondolta, némelyeket egyszerűbb fölismerni, mint például a hatalmas, egészen a fülek mögé érő pofaszakállúakat. Őt azonosították? Föltehetőleg. De itt sokkal könnyebben fedhette el kilétét. Sosem tartozott azok közé, akik világgá kürtölték, kifélék, mifélék. Vigyázat, az írség olyasmi, ami divatba jött, majd kiment onnan, szóval jobb elfogulatlannak maradni. Egy Wimpy bár fényesített üvege melletti asztalánál ücsörögve Davy a Camden High Streeten lassan, de folyamatosan keresztlívszivárgó embereket nézte. Vajon olyan lakótelepekre tartottak, mint amilyeneket Peckhamban látott? Vagy olyanba, amilyenről Ballymunból jött? Egyikük sem tűnt annyira levertnek. Miközben nem túl erős, cukrozott teáját kortyolgatta, az elhaladó idegen csajokat tanulmányozta. Nem-írségük vonzóvá tette őket. Joanre emlékeztették. Nem úgy néztek ki, mint Joan, ráadásul ő ír volt, mégis másfajta. Föl kellene hívnia. Elmagyarázni neki, hogy kedd előtt nem ér vissza, leghamarabb. Legalább fölhívhatná. Mickey-t teljesen elkúrta, képtelenség figyelmeztetni. Még az elutazása előtt kellett volna gondolniuk erre és kitalálni valamit.

A következő délután Davy visszament Peckhambe, a megbeszéltnél egy nappal korábban. Junior megint hozott egy grammnyi cuccot. Cyrusról továbbra sem volt semmi hír, de Junior legalább már kinyögte, hogy holnapra várják.

Davynek más dolga is akadt. Találkát beszélt le a bukival. Át kellett váltania az ír fontjait sterlingre, plusz lerendezni a bankkal, hogy azonnal és könnyedén hozzáférhessen a pénzéhez. Ha lesz esélye gyorsan lerendezni a boltot, marad némi remény elkapni a hétfő éjszakai, Holyheadből induló hajót.

Vasárnap este ismét csak kóborlásra adta a fejét, talált is egy italozót a Mornington Crescent metróállomás környékén biliárdasztallal. A helynek afféle 'túl öreg, hogy megmondad az évtizedet' hangulata volt. Davy 'bármilyen hetvenes évek előtt'-ire saccolta, a burgundi alapon sötét rózsák mintázatú tapéta stíluskorszakát pedig meg se tudta határozni. Leült egy roskatag asztal mellé, majd hirtelen mozdulattal kicserélte a teli bádog hamutartót a tetsze-

tős, fényezett tetejű, formára vágott tölgyfa pulton lévő üresre. A pultot négy építőmunkás támasztotta. Davy akkor ismerkedett össze velük, amikor elkezdtek biliárdozni, és kiderítette, hogy longfordiak. Alapozást ajánlottak neki napi 25 fontért, ha hajlandó megjelenni a Kentish Town metróállomáson holnap reggel hétkor. Ő erre azt válaszolta, hogy nem kel föl hétkor 25 fontért, menjenek csak maguk, és dolgozzanak meg érte, de mivel, mint mondta, éppen munkát keres, fejben tartja az ajánlatukat. Az is kiderült, mi a legjobb módja a lakásszerzésnek. Nem kerül semmibe, ha szociális segélyért folyamodik. Szenczációs ötlete támadt: a legközelebbi alkalommal magával hozza Yakót.

Davy még zárás előtt lelépett, amint a munkások szkanderezni kezdtek, és némi büszkeséggel töltötte el, hogy több biliárdpartit nyert, mint veszített. Amikor sok szerencsét kívántak neki, megígérte, valamikor a jövőben újra látják egymást, majd visszasétált a hotelba. A Csend Órái teltek éppen, még a Euston Roadon is, ahol mindig nagy volt a forgalom. A csendé, mert alig járt valaki az utcákon. A történesek az elszárguló autókban játszódtak. Az autókban beszélgettek, estek esetleg szerelembe, énekeltek, voltak bátrak és megrettentek.

Rettegtek attól, hogy kiszálljanak. Főleg a Kings Cross környékén, ahol nem éppen a Csend Órái peregetek. A Kings Crosson örökké az Alkony Órái teltek. Túlradó, húsos seggű, sorvadt arcú prostituáltak a mellékutcák sarkain, magas sarkú cipőjük hangja jelezte, amikor akcióba lendültek, ha egy autó leindexelt a mellékutca irányába fordultában, aztán megint a kipi-kopogás, ha sikertelennek bizonyultak.

Davy elidőzött a Kings Cross Station főbejáratánál. Ott nem tűnt idegennek. Akárcsak mindenki más. A fázó narkósokat figyelte, ahogy testük köré fonják karjukat, totálkáros, lefől vánszorgó narkósokat, ahogy várják a csodát. Majd a dílereket nézte meleg, bélelt kabátjaikban meg a lóti-futijaikat, amint összeverődnek az egyik metrólejártnál. A hírlap-árus sapkájához illő, koszos kabátjában: a holnapi lapot árulta tele tegnapi hírekkel. Aztán az unott arcú taxisokra vetődött a tekintete, flaskaikból kortyolgatták a meleg italt, ételes dobozaikból majszolták a szendvicseket. Davy tudta, ők is látják a dílereket. Akárcsak az a néhány rendőr, aki le-fől cirkált az állomás tömegében. Éppen egy prosti meg egy transzvesztita hangos civódásán röhögtek. Itt a mindennapi harmóniában élt a nem mindennapival. Azon a helyen találkoztak, ahol a beetetettek átlagos lelkeikkel alászálltak az alvilágba. Egy olyan pontban keveredtek össze, ahol a beetetettek esélyt kaptak arra, hogy rádöbbenjenek, nem mindennapian furcsák, a prostituáltak pedig arra, hogy nem mindennapi módon mindennapiak.

Davy, miután becsúszott a takarója alá a Belgrove Hotelban, felidézte a telefonbeszélgetést Joan és közte. Tizenhét kurva fontjába került 50 pennysekben. Jesszus. Viszont boldoggá tette. Szarva nőtt a lába között, mondjuk, csak tőle, ami azért kár, mosolyodott el, mert egyre csak a magányosan kopogó cipőket hallotta elhaladni a szobája alatt. Tényleg észvesztő volt. Ezt egyfajta jelnek vette, hogy egy olyan nő, mint ő, tényleg kedvelte: bizonyíték arra, hogy kezdenek jobbra fordulni a dolgok. Bassza meg. Ha Mickey tényleg nem akar Londonba jönni, elhozhatná magával őt. Na, gondolkodni kéne rajta. Egész jól ellennének itt. Ha London passzolt a vágyához, hogy névtelenségbe burkolózhasson, neki is illene az étvágyához, hogy...mihez? Szóval, ha valaki rózsaszín parókát hord, jobban ellenne egy ilyen helyen.

Davy ismét találkozott a bukival Runnymede-ben. A halomnyi versenypálya miatt székeltek itt. Idegen világ volt ez Davynek, jobban, mint Kings Cross valaha is. Üzletelni egy aljadék bukmékerrel teázgatással egybekötve a Temze partján, miközben luxushajók sora várta, hogy áteresszék a zsilipkapun; információk, amikből Davy leszűrhetette, hogy az ő világa nem az egyetlen alsó régió. Ez, gondolta, Robin vadászterülete, és eltöprengett azon, vajon Robin egy kis lyukban végzi-e majd, mint Staines, egy szervíz vezetőjeként. Állítólag furcsább fordulatot vettek a dolgok.

Davy kettőre ért vissza Peckhambe, s egy különös hang válaszolt a kopogására.

„Kija’?”

„Mi? Davy vagyok. Te vagy az, Junior?”

„Kicsoda?” kérdezett vissza a hang az ajtó mögül.

„Junior itt van, vagy Cyrus?” szólt be Davy jobb kezével az ajtófélfának támaszkodva. Közel állt ahhoz, hogy visszamenjen Dublinba, ha most nem kapja meg, amit akar, és kiötöl valami más módot, hogyan jusson hozzá.

Kinyílt az ajtó, és egy barátságos mosolyú nyugat-indiai, sötét bőrű alak vigyorgott Davyre, „Gyere be.”

„Te vagy Cyrus?” kérdezte a belépő Davy.

„Ahha, te meg Davy. Kicsoda Junior?”

„Ö,” mutatott Davy a harmadmagában ücsörgő Juniorra.

„Junior? Ez Winston. Winston? Mi folyik itt?”

Winston nevetve szólította meg Davyt, „Bocs, haver, de nem árt óvatosnak lenni.”

„Szóval te nem Junior Brown vagy?” kérdezte Davy.

Winston megrázta a fejét. Cyrus röhögni kezdett. „Junior pinaarcú Brown. Ne ezze’ állícs be tála’ni a hekusoknak. Nyomba’ rács mögé kerüsz. Raszta.”

Davy is kezdte fogni a viccet. „Nekem meg azt kellett volna mondanom, hogy Paddy Murphy vagyok, mi?”

Cyrus megkínálta Davyt egy spanglival, de Davy visszautasította. Elmagyarázta, hogy a korai füvezés paranoiáddá teszi. Egy másik szobába mentek át, külön a többiektől.

„Elmondta Winston, mijáratban volnék?” kérdezte Davy.

„E’gagyogta, mit mon’tá’.”

„Nos, be tudod szerezni a cuccot?”

Cyrus nem válaszolt Davy kérdésére, inkább Robin felől érdeklődött.

„Hüvösre vágta anyagostul.”

„Hogy kapták e’?”

„Fingom sincs. Beugrottam hozzá a Joy-ba, a börtönbe, ő meg csak annyit mondott, hogy okosabbak voltak nála. Öt unciával marták el.”

„Vérbarma! Most micsinál? E’lesz a kalickába’?”

„Talán a héten meglesz az óvadék, aztán, hát, rajta áll. Na nem lennék meglepve, ha hamarosan belebotlanál.”

Cyrus keresztbe tett lábakkal ült a karosszékben. Szedegette a szöszöket a barna kordbárszony nadrágjáról, majd megkérdezte, mit tehet Davyért.

„Junior, vagyis Winston elmondta-e, hogy Robintól vettem az anyagot?” Cyrus bólintott,

mire Davy folytatta. „Szóval azzal, hogy lekapcsolták, én megszoptam. Ha mástól veszem Dublinban, az nekem egyfajta lekötelezettség, érted, mire gondolsz?”

„Tiszta,” mondta Cyrus, egyúttal megkérte, hogy lassabban beszéljen, mert nem érti az akcentusát. Davy ugyanezzel állt elő. „Szóval én kénék, hogy passzójam neked a drogot?”

„Persze,” mondta Davy.

„És bízhatok benned?”

„A picsába is. Robin bízott bennem, nem? Legalábbis annyira, hogy összehozzon veled.”

Cyrus barátságos hangnemben magyarázta el, hogy ő nem bízik senkiben, és figyelmeztette Davyt, hogy csak semmi „Paddy-brancsos trükk”.

„Az istenit, még Londont se ismerem.”

„Ha trükközni próbá'sz, Davy, nem is fogod megismerni, ígérhetem.”

„Gondold végig, Cyrus. Én itt egy kibaszott idegen vagyok.”

„Mennyi drogot bótótá' Robinna', és mibe kerűt?”

„Hetí néhány unciát, és valamivel többbe kerűlt, mint 750 font, amennyiért mondta, hogy te adod.”

Cyrus nevetett. „Valamivel több, mint 750 font. Szóva' ennyit kíná'sz? Két unciájé'?”

„Nem,” vágta rá Davy arrogánsan, „öt unciát akarok. Az két hétig kitart, aztán, inkább előbb, mint utóbb, többet fogok venni. Robin ül, nem mintha örülnék neki, így sokkal több anyagra lesz vevőm.”

„Öt uncia?” kérdezte Cyrus kikerekedett, vérekes fehérjéjű szemekkel.

„Igen, öt uncia. Mondd, ha legközelebb jövök nyolc unciáért, elkészíted nekem hat helyett ötezerért?”

„Idefigyej, suskaszóró. Az ár sose változik, az ajja pedig 750 unciánként. Ha két unciáná' kisebb az üzlet, egy ezres unciája.”

„Miért nem állsz meg középen, és mondasz öt és félezeret?”

„Pfiú! 500 mínusz lehet, hogy neked nem sok, de nekem fíjú, éppen elég.”

„Rendben, de próbálkoznai azért nem baj, ugye? Akkor 750 unciája. De ne feledd, Cyrus, Robin kimért, minőségi cuccot adott tovább nekem, remélem, tőled is ugyanazt kapom.”

„Kaphacc mért uncijákat, de a minőség nem ugyanaz.”

Mikor Davy rákérdezett, ezt hogy értette, Cyrus elmagyarázta, hogy Robin egy adagban kapta meg az árut, amit továbbpasszolás előtt szétmért. Mindezt még Londonban végezte el: a csomagot unciákra mérte szét, viszont mindegyikhez hozzákevert öt gramm glükózt. Az ötödik végére lett neki még egy unciája.

Davy először fölfortyant magában a hallottakra, de hamarosan rádöbbsent, neki is ezt kell tennie, különben tele lesz a körzete túllőtt narkeszokkal. Nem akarta, hogy Cyrus rájöjjön, ő semmit se gyanított ebből. „Ja, sejtettem, hogy valami ilyesmivel ügyeskedett.” Ekkor ötlött belé, hogy kisebb adagokat fog eladni. Ha Cyrus igazat beszélt, az anyag még így is erősebb volt, mint amit jelenleg szórt szét.

„Jó. Mikor tudod átadni az öt unciát?”

„Holnap ilyenkor’.”

„Az istenit. Holnap? Bajba kerülök.”

„Me' hogy?”

„Vasárnapra vártak vissza Dublinba. De így nem jutok haza szerdáig, és sehogy se tudok üzenni annak a srácnak, akivel terítem az árut. Kurvára azt fogja hinni, hogy sittre vágtak vagy ilyesmi.”

Cyrus vállat vont. Holnapnál előbb nem fog menni. Nem fecsegte ki neki, hogy itt akarja még tartani egy napig ellenőrzés végett, vagy azért, mert úgy vélte, valami szokatlanul áll szemben. Nem az írségéről volt szó: Robin is ír. Hanem arról, hogy Robin mindig szűkszavú volt, ennek meg be se állt a szája. Különös, hogy valaki Davy pozíciójában ilyen piti módon egyezkedik, mindig alkut akar a drog árára nézvést, miközben úgys nagyot szakít a dolgon. De nem mintha önző lenne. Winston mesélte, milyen tisztességes adagot mért ki neki Davy. Az sokkal fontosabb, hogy Winston látta, amint Davy rágyújt a hernyóra, még ha nem túl nagy adagról volt is szó. Vigyáznia kell ezzel a Paddyvel, bonyolult fajta. Szóval egy napig szemmel tarthatja. „Merre szálltá’ meg Londonba’? Északon, délen?”

Most Davynek kellett óvatosan fogalmaznia. „A Kings Cross közelében, ki tudja, melyik tájék.”

„Ismerem. Melyik részén?”

„Fogalmam sincs. A vasútállomás mellett. Egy panzióban vagyok, de ne kérdezd a kurva nevét, mert lövésem sincs.”

Cyrus tovább akart menni a tapogatózásban, és úgy gondolta, úgy deríti ki a legjobban, amit tudni akar, ha cuccot kínál Davynek. „Bejönne egy kis karcsi?” kérdezte.

„Hogy micsoda?”

„Kokain. Vágod a kokaint?”

„Ja, elmegy,” mondta Davy lazán, „némi hernyóval keverve.”

„Én egy gyújtásnyira gondótam,” tisztázta Cyrus.

Amikor Davy rákérdezett, hogy „az meg mi a lófasz”, Cyrus elővett némi kokaint, majd szóda-bikarbónát adagolt hozzá. A keveréket beleszórta egy kicsinyke konyakosüvegbe, ami félig volt vízzel. Az üvegcsé nyaka köré cipőfűzőt kötött, majd lobogó vízbe tartotta, miközben azt elemezgette Davynek, hogyan tisztul le a kokain, változik olajszerűvé, gyűlik egybe a felszínen és végül kristályosodik ki apró kavicsokká, amikor lehül a víz. Ezeket a kövecskéket vette ki, megvárta, amíg kiszáradnak, majd finom porrá törte össze őket egy konyhakéssel.

Cyrus egy vízpipát használt, fölajánlotta Davynek is. „Slukkojj egyet, koma.”

Davy nem állt kötélnek. Általában belement az új cuccok kipróbálásába, de utána rátört az érzés, hogy rossz időben volt rossz helyen. Inkább elővette a maradék heroint, és rászórta egy darab fóliára, hogy szippantson. Cyrus hozzáadott a kokainjából, „Próbádd eszt,” Davy fölszippantotta a keveréket.

Elég gyorsan átszaladt rajta ahhoz, hogy érdeklődni kezdjen Winstonnál egy másik grammnyi adag felől. Még mielőtt válaszolhatott volna, Cyrus előhalászott pár zacskót a zsebéből. „Vegyé’ belőlük. A tied.”

„Szép adag,” mondta Davy. Figyelte, ahogy Cyrus befejezi a füstölést, majd megkérdezte, „Nem esne jól egy korsóval?”

„Nem, napközbe’ nem iszok. Poolbiliárdozó’?”

„Ja, jó lenne egy játék,” vidult föl Davy a kérdés hallatán.

Séta közben Davy megint szembesült földrajzi tájékozatlanságával. Megkérdezte, merre való Cyrus, s amikor azt válaszolta, hogy Jamaicából jött, Davy csöppet se lett okosabb. Annyit tudott, hogy Bob Marley ott élt. „Merre is van az pontosan?”

Cyrus megkérdezte, tudja-e, melyik a Karib térség, amire Davy egy „nem igazán”-nal válaszolt, erre Cyrus Amerika felől érdeklődött nála.

„Persze, tudom, bár sose jártam ott vagy ilyesmi.”

Cyrus elmagyarázta, hogy Észak- és Dél-Amerika között fekszik, de az Atlanti-óceán, nem pedig a Csendes oldalán.

Majd Cyrus kíváncsiskodott Dublin felől, és Davy elmondta, hogy csak írek lakják leszámítva néhány diákot. „Oh, igen, majdnem elfelejtettem, beengedtek pár dzsunkalakót. Kínaiak éttermekkel, meg talán akadnak fekete orvosok és diákok, a többi árva. Fekete kiskölykök, szerintem.”

„Fekete kiskölykök?”

„Igen, tudod, mondjuk éheztek, ezért elhozták őket hozzánk. Pénzt gyűjtöttünk nekik az iskolában. Mindig megveszett tőle az öregem, mert szerinte mi írek niggerek voltunk, miközben feketének lenni még mindig újdonság számba ment. Úgy vélte, a papoknak sokkal fontosabb dolgokkal kellett volna foglalkozniuk.”

„Az írek így neveznek minket? Nigger?”

„Csak az olyanok, mint az öregem. A magamfajta még csak nem is álmodunk róla, tudod? Nem feketellenesek vagy bármi, csak nem tudnak rá más szót.” Davy énekelni próbált Cyrusnak, „A Mountjoy dutyiban, hol a nigger levél nélkül van és mocskos képek lógnak a falakon...” Itt volt Robin, folytatta, s próbálta elmagyarázni, hogy Írországbán a rasszizmus csupán egy kulturális jelenség, de nem igazán tudta végiggondolni a mondanivalóját.

Mindenesetre Cyrus megtanult pár dolgot. Robin csak akkor szólt meg, ha keresett valamit. Nagyon meglepte, hogy nem áll az egész ország háborúban. Úgy képzelte, néhány vidék olyan lehet, mint Bejrut, és nem volt egészen biztos benne, hogy az írek a túlzásba vitt piálás vagy valami más miatt mészárolgatták le egymást. Kezdte megkedvelni Davyt, mert megnevettette.

„Mi az ördögnek mongyátok folyton aszt, hogy Jézus?”

„Ti meg azt, hogy Raszta?”

Összevetették a drogok utcai árát, mire Cyrus eltalálta, hogy oda kellene költöznie.

„Nem engednének be.”

Amikor Cyrus azt kezdte taglalni, hogy ő abban a hiszemben élt, az ír barátságos fajta, Davy azt válaszolta, „Oh, nem mind olyan, mint én, tudod.” Összehasonlították Ballymunt és Brixtont, amit Cyrus inkább tartott területének, mint Peckhamet. „Később e'viszlek oda, körbevezetlek.”

„Nem gáz egy fehérnek föltűnni ott, úgy értem, Jesszus...”

Cyrus fölnevetett. „Dehogy, akad ott elég fehér.”

Davy várta a dolgot, és azon töprengett magában, vajon mennyi esélye lehet egy fekete muffnál. Csak izgatta a gondolat. Arra jutott, jobb, ha kikéri Cyrus véleményét.

„Hát, amíg nem tartozik valaki máshó’.”

„Szép,” mondta Davy, „szép. Azt sose tudhatod, mi?”

„Nagyon formás fehér picsád legyen ahhó', ha bármi eséllye' akarsz indúni.”

„Te csak ne aggódj a fehér picsám miatt, van olyan fasza, mint ők.”

A biliárcteremben fél órát kellett várniuk az asztalra. Ettől nemcsak hogy lelohadt Davy elragadtatottsága, de a várakozás rontotta is Davy jó benyomásait Cyrus kapcsán. Ha Ballymunban lennének, egyszerűen elzavarna valakit az anyjába. Ezt meg is mondta Cyrusnak. Cyrus nevetett.

„Kell hozzá öltöny vagy hasonló, hogy este bejussak abba a brixtoni klubba?” kérdezte Davy, amikor indulni készült.

„Csak lazán, haver. Csak gyere lazán,” mondta Cyrus, és figyelmeztette, hogy tizenegy előtt érjen vissza a lakásba, mert az a legkésőbbi időpont, amíg ott vannak.

„Jó, látjuk egymást.” Davy tudta, hogy Cyrus lenyomozta, de majd dob neki egy csontot, amin rágódhat. Majd egészen lazán fog megjelenni.

A hotelban aludt még pár órát, mielőtt lezuhanyozott volna. Azt az öltönyt vette föl, amit akkor nap vett Mickey-vel, amikor Joan és ő először találkoztak. Az Első Alkalom. Duplasoros, szürkés-kék írt tweedzakó és fölhajtott szárú, francia redős pantalló. Hozzá szürke olasz ing, amit ugyanakkor vett, és a fényezett, fekete George Webbs. Miután elkészült az öltözzéssel, megnézte magát a szekrénytükörben, és melírozott haját simígtatta azon morfondírozva, hogy ennél lazábban ők se fognak jönni.

Peckhamben már várta Cyrus annak a csajnak a társaságában, akivel első nap találkozott. Cyrus hangosan szívta be a levegőt a fogai között, amikor meglátta Davy öltözkését, majd mondott valamit a lánynak, amit Davy nem értett.

A Southampton Way-en béreltek egy minitaxit ugyanott, ahova a lány vezette annak idején, és elindultak a brixtoni klubba. A nigériai sofőr mindenben röhögött, amit csak mondott, s ezt Davy fertőzőnek találta, Cyrust viszont irritálta. Amikor megérkeztek, Davy fizette ki a fuvart borralalóval. A klub igazi omladéknak tűnt. A bejáratot és az előteret vörös fény világította meg, és amikor beléptek, Davy egy nagydarab nyugat-indiaira lett figyelmes, aki társával éppen két belépő férfit motozott.

Davy visszahívta Cyrust az utcára. „Mi folyik itt? Nem említetted, hogy át leszünk kutatva belépéskor.”

„Nincs nálad kés?”

„Figyelmeztetned kellett volna hogy szólni.”

Cyrus megint a fogai között szívta be a levegőt. „Mi az Davy srác? Nem bízó' bennem? Nincs mijé aggódni. Passzód át nekem, bent visszakapod.”

Davy körbenézett az utcán, s mihelyst meggyőződött róla, hogy senki sem figyeli őket, kigombolta a zakóját, és előhalászta a Browningot, amit a nadrágja derékrészébe dugott. Kivette a tárat.

„Kurvavilág... Aszitterem, kibaszott késsel kóricász. Dugd el, dugd el.”

„Szólnod kellett volna, Cyrus. Dublinban mindig van nálam egy.” Örült, hogy lehetősége adódott tudatni Cyrusszal a dolgot. „Szóval, a hétszentségit, azt hitted, majd csak úgy itt koválygok Londonban védtelenül, miközben el akarok verni majdnem nyégezret?”

Cyrus nem válaszolt, pillanatnyilag nem tudva, hogy imponáló vagy kiábrándító hatása rá a helyzet. „Na nyomás befelé, nyomás be a klubba. Majd én csekkolom az ajtónállót.”

Cyrus kezét rázva üdvözölte a kidobót. „Fasza. Csak egy kis üzlet. Nincs nála semmi, ez a tied, lazán, ja.” A kidobó kezébe csúsztatott 20 fontot.

A kidobó végigmérte Davyt, „Jó, mehetek.”

Davyt meglepte, milyen óriási volt a klub belülről. Három szint: pince, földszint, emelet. Cyrus körbevezette. Odalent DJ-k keverték a zenét, miközben folyton beszéltek a mikrofonba. Davy egy kukkot se értett a dumájukból, ráadásul zavarta a szünni nem akaró, talajt rázkódtató ütem. A hely tömve volt emberekkel, a levegőt pedig besűrítette a dzsangafüst. Visszamentek a földszintre, ami bárként működött, és csak háttérzene szólt. Odafönt élőben nyugat-indiai típusú reggae zenét játszott egy zenekar, Davy fülei gyorsan hozzászoktak, itt telepedtek le. Hamar rájött, hogy ő az egyetlen fehér az épületben néhány csajt leszámítva. Davy nem aggódott. Amikor kíváncsiskodva vagy tolakodón méregetni kezdték, Cyrus mindig jelezte, „Velem van.”

Egy darabig hallgatták a zenét, majd visszamentek a földszintre, ahol könnyebb volt társalogni. Davy egyre nehezebben tudott komolyabb kérdésekről szót váltani Cyrusszal, mivel Cyrus egyre jobban beállt, így csak egyetértően bólogatott, valahányszor Cyrus fölrohögött. Cyrus észrevette, hogy Davy a lányokat méregeti, mire vigyorogva megkérdezte, „Aszitterem, fekete madárkára fáj a fogad?”

„Úgy van. Nem azt mondtad, hogy okés a dolog? Úgy értem, az csak nem baj, ha nézem őket?”

„Nem, de azok ott varnyak,” mondta Cyrus a Davy által vizlatott lányok felé biccentve, „nem aranyos fekete madárkák.”

„Nekem bejönnek,” mondta Davy.

Cyrus azt válaszolta, ne is törődjön velük, és megígérte, ő majd szervíroz neki valamit. Nem akarta, hogy „valami rasnyadék” piáért zaklassa.

Davy másfelé kezdett bámulni, miközben azon töprengett, vajon Cyrus betartja-e az ígérését. Egy fekete csaj. Mickey bele fog döglenni. Ez az egyetlen dolog, amiért szerette Londont: a csajok. Talán ha elmarhat egyet, és elmeséli Mickey-nek, jobban fog vágyani rá, hogy újra eljöjjön ide. Ahogy körbepásztázta a bárt, észrevette, hogy mindenki lazán füvezik. Semmi sodorgatás a gennyedt retyókban meg füst kifúogatás az ablakon. Amikor Cyrus sodorni kezdte a következőt, Davy rákérdezett, „Ez fű?” Cyrus azt válaszolta, ez a világ legjobb anyaga, ám Davynek kétségei támadtak. „Van olyan, mint a Panama Red?” Cyrus megvonta a vállait, mögéjük igazította néhány rasztás hajcsíkját, majd folytatta a műveletet.

„A fünek kurvára semmi értelme. Ez az, nem?” mondta Davy, miközben a zacskót nézegette, amiből Cyrus kivette az adagját. „Nálunk is nevelhető a fű, de meg se éri az erőfeszítés.”

Cyrus megismételte, amit mondott, hogy ez a legjobb.

„Hát, olyan jó biztos nem lehet, mint a nepáli fekete, amit kipróbáltam egyszer. Egy tiszta ópiumér fut végig a növényben.”

Cyrus magyarázni kezdte, hogy amit szív, olyan természetes, mint maga az élet, és úgy füstölték el, ahogy volt. „Ez szensz, haver.”

„Szensz? Hogy érted? Nekem egyszerű fünek tűnik.”

„Szenzemelia. Ez szenzemelia,” mondta Cyrus magától értetődően.

Amikor Davy fölébredt másnap reggel, ez volt az utolsó dolog, amire emlékezett az előző éjszakából. Legalábbis egy pillanatig. Aztán beléötlött, amint megkönyékezi Cyrust, „Na jó, adj egy slukkot.”

A fejét annyira nehéznek érezte, hogy föl se tudta emelni a párnáról. Belső építész időérzékelése is fölmondta a szolgálatot. Reggel? Ebben sem volt olyan biztos. Minek is nevezte? Szenzemicsoda? Egy másik test melegére lett figyelmes maga mellett, s a megdöbbenés rávitte, hogy fölemelje a fejét. A színes bőrű lányra sandított: a takaró a vállára húzva, aztán a szerelmi hév harapásait vette észre a saját hasán, mielőtt még visszahanyatlott volna a párnára. A hálószoa következett. Ugyanaz, amelyikbe Winston vezette be az első alkalommal, amikor a gloucester courti lakásba jött. Finoman megemelte a takarót, végigmérte a lány íves hátsóját, és próbált visszaemlékezni. Túl homályosan jöttek elő a dolgok, így jobbnak találta nem kísérletezgetni, hátha túlpörgette azokat. Abszurd helyzet. Miközben föl akarta mérni, hányadán állnak a dolgok – az idő, hol van, mi történt –, lenyúlt és megragadta a farkát, mintha az lenne most a legfontosabb a világon, mintha semmi más nem számítana, csak az, hogy a helyén van-e még. Amint kinyitotta a szemeit, megint odanyúlt, és az újbóli bizonyosságtételben enyhülésre lelt. De a hétszentségit! Ez nem segít neki a gondolkodásban, nemde? Amire szüksége van, az egy csipet hernyó. Ruhái halomban heverték az ágy mellett: megpróbált odakecmeregni anélkül, hogy fölébresztené a lányt. Ahogy az anyag után kutakodott, eszébe jutott a fegyver. Krisztus! Az agya egyszerűen nem működött. Kipattant az ágyból, dühödten, kétségbeesve nézett körbe a szobában, de nem volt hol keresgélnie. A lakásban csönd uralkodott. Davy fölvette a nadrágját, és körbejárt megnézni, ki is van ott. Sehol senki. Föl kell ébresztenie a lányt, hogy megkérdezze, de nem volt rá szükség. Már fölébredt, mire visszament a hálószobába. Még feküdt, és lustán bámulta, Davy pedig az ágy alját kezdte fürkészni, miközben azon töprengett, mit fog kérdezni tőle. Amikor előbukkant az ágy alól, a lány megelőzte, „Ezt keresed?” Fölemelte a párnát. Davy kiábrándulva hallotta, hogy a csaj most nem akcentussal beszél, a Browning és a két zacskó látványa viszont megnyugtatta. Nem válaszolt, inkább a tárat ellenőrizte, hogy teli van-e, majd elment keresni egy darab fóliát a szippantáshoz.

„Alig aludtam egy szemhunynyi,” mondta a lány. „Végig azon járt az eszem, nehogy elsüljön az a vacak.”

„Nyugi,” mondta Davy. „Biztonsági peckes.” Ez nem igazán hatotta meg a lányt.

Davy az ágy szélén ülve nekifogott a hernyószippantásnak. „Mi a neved?” kérdezte.

Most a lányon volt a sor, hogy letörjön. „Nem emlékszel? Az éjjel még nagyon is viccesnek találtad.”

Davy próbálta megerőltetni az agyát, de a csaj látva, hogy nem jut egyről a kettőre, kibökte, „Cynthia.”

Davy zavartan pislogott. Mi volt ebben olyan vicces?

„Fogadd ezt magadba, Cynthia. Folyton ezt hajtogattad az éjjel.”

Davy szégyenkezve temette kezébe az arcát a szinte már görcsösen hosszú nevetése alatt.

„Mi olyan kacagtató?” kérdezte a lány is nevetve.

Amint levegőhöz jutott, Davy próbált magyarázkodni, „Nyugi. Nem rajtad röhögtem.” Fölajánlotta neki a port.

„Mi ez?”

„Herót,” mondta Davy, és rádöbbsent, a lány nem megy bele semmibe, amiről nem tudja, mi az.

Elutasítás helyett a saját igényével állt elő, „Van még nálad szensz?”

„Szensz? Ó, szensz. Jesszus, ne is említsd előttem. Milyen voltam az éjjel?”

„Oh, aranyos,” válaszolta a lány megcírógatva Davy karját.

„Nem, nem úgy értettem... Hanem, magamon kívül voltam?”

„Mulatságos voltál.”

„Mulatságos? Hogy érted, hogy mulatságos?”

„Olyan nyersen nevelsz,” mondta a csaj megadva az esélyt Davynek arra, hogy hallja, milyen az ő nevetése.

„Már értem.”

Miután végzett az anyaggal, Davy visszakuporodott a takaró alá. A lány sötét bőre szenzációsan selymes tapintásúnak bizonyult, mellei teltek, kemények., nevetése mély, örömteli. De egyik sem volt elég ahhoz, hogy huzamosabban fölálljon neki. Bizonyára az előző éjszaka és a heroin együttes hatása. Ott feküdt mellette, amíg le nem lohadt, pontosabban, amíg föl nem állt neki újra. De amikor azt suttogetta, „Most ne,” Davy fölkel az ágyból, és magára kapta a ruháit.

Winston épp kiosont a boltba, és pont akkor ért vissza, amikor Davy előbukkant. Át is adta Cyrus üzenetét, miszerint négyre meglesz, amit akar. Még csak dél körül járt az idő, így Davynek volt elég ideje visszamenni átöltözni Kings Crossba, mielőtt magához veszi a pénzt. Megmosta az arcát a lakásban, majd megtudakolta Cynthiától, hogyan éri el, ha legközelebb erre jár. Azt válaszolta, hogy csak Cyrust kell kérnie.

Szomorú pillanatok voltak ezek Davynek. Itt az ideje elhagyni Londont, újra. Kárpótolni akarta magát: mindegy, kinek a kárára.

Hajnali három a Könnyedség Időszaka; Davy Byrne etájt lépett a hajóra, ami visszaviszi Írországba öt unciányi olcsó heroin társaságában. Az anyagot kiporciózta farmerja és zakója zsebeibe. Senki sem szólt hozzá beszállás közben, csak jegykezeléskor. Valószínűleg majd az ír oldalon. Könnyebb lesz, amikor még elcsigázottabbnak érzi majd magát.

El-elbóbskolt az utazás során, a félig gondolkodás, félig alvás állapotába került. Hamarosan vissza kell térnie Londonba és szereznie egy lakást. Yako társaságában. Joan társaságában? Vajon élne ott? Talán irányíthatná az egészét Londonból. Sose teszik hüvösre. Jesszus. Az lenne ám csak az üzlet. De kiben bízhatna meg? Mickey szétszuhanna egymagában. Jamesie Riordain, esetleg? Nem. Ahhoz nem ismeri eléggé. Bíznia kell valakiben. Joan? Benne nem bízott. Davy vonzalmához képest túl jól kefélt. Túl jól ahhoz, hogy ennyire tudna bármiféle gyakorlat nélkül is. Vajon befogadta valakijét az ő kis Cynthiája, amíg távol volt? Nem telne ki tőle. Mégis valami, vele kapcsolatban.

Oly könnyedén siklott át a vámon Dublinban, hogy nevetnie kellett magában. Az anyag a zsebeiben, hátha átkutatják a táskáját, de még csak végig se mérték. Szívét gyönyörködgető látvány volt a két zsaru, akik mellett a taxiállomásra menet haladt el: ha tudnák. Mickey épp Anne lakásában aludt a heverőn, amikor rátalált. „Ébresztő, a szentségit,” mondta,

miközben lábával megbökölte a mellkasát. „Azt hittem, ébren fogsz várni rám.”

„Davy? Vén szarrágó. Mi az ábra? Megvan az anyag?”

„Ja, meg, de nem fogod elhinni, mit össze kellett talpalnom érte.”

„Na mesélj. Itt teljesen kifogytunk, a pénz odafele van Burke-nél. És eltettem neked pár csíkra valót. Még mielőtt kifutottam volna a cuccból, Breen is kapott vissza valamennyit a kölcsönből.”

„Na vegyünk csak sorra mindent, majd lövök aztán. Olyan kurvára kifacsarodtam, úgy érzem, szétzuhanok, ki se bírom pihenni a túrát.”

„Aludhatsz itt, ha akarsz,” szólalt meg Anne, és átnyújtott neki egy csésze teát. „A baba most nem alszik, úgyhogy mehetsz az én ágyamba.”

Davy nem hagyta, hogy Anne rájöjjön, mit is érez az ajánlat kapcsán.

Amikor Mickey elkészült, fölmentek Burke lakásába a Diconalért. Ezalatt Davy el tudott mesélni pár dolgot, ami Londonban történt. Csalódottan vette tudomásul, hogy Mickey-t nem nyugozta le Cynthia. Nem felejtette el megemlíteni Mickey-nek, hogy próbáljon lebeszélni egy találkozót az éjjelre Jamesie-vel. Utána már csak annyira volt képes, hogy átpasszolja az anyagot, figyelmeztesse Mickey-t, mennyire erős, majd készítsen egy jó erős löketet.

Davy este hatig aludt, noha Mickey néhányszor ránézett ellenőrizendő, nem lőtte-e túl magát. Davy az egyik ránézéskor ébredt föl arra, hogy Mickey a hálószoba padlóján ücsörögve újságot olvas. Nem vette észre, hogy Davy kinyitotta szemét, erre újra behunyta; akart adni magának némi időt az iménti alvás minőségének átéréséhez. Mindezalatt beugrott neki néhány álmfoszlány, mire megpróbálta földézni magában az egészet.

Middlesex, Anglia. Honnan tudta? Egyszerűen csak tudta. Wembley stadion. Dugig tömve emberekkel. Ringo is vele volt, de sehol se tudtak [get a touch]. A stadion fölött elszáll egy repülőgép. Kigyullad. Mindenki futásnak ered. Ringo is. Davy visszatartja. Azt mondja, lenyúlhatnának pár fontot a csődületben. Ringo retteg, úgy néz Davyre, mint egy örültre.

Davy vigyorogva nyitotta ki a szemét.

„Mit röhögsz?” kérdezte Mickey.

„Csak egy eszement, kurva álom. Mi újság?”

„Nem fogod elhinni, miről ír ez a lap.”

„Mi? Elég a rossz hírekből,” mondta Davy fölültében, a kezeire támaszkodva.

„Tegnap éjjel kiraboltak egy buszsofört odalenn Shanghanban.”

„Még egyet?”

„Ja. Na de ezt hallgasd. 'Egy rózsaszín balaklavát viselő ifjú 3 font 54 pennyt rabolt el egy buszsoförtől tegnap éjjel. A felfegyverzett – a rendőrség álláspontja szerint valami tüzfegyvernek látszó tárgy lehetett – fiatalember a következőket mondta a shanghani 36A busz sofőrjének Ballymunban, 'Ez itt egy rablás,, majd pénzt követelt. Amikor a vezető nem volt hajlandó a pénz átadására, egy ütést mért rá fejtájékon, elvette a bevételt, majd gyalog távozott. A sofört később hazaengedték a Mater kórházból, miután néhány öltéssel összevarrták a sebet.'”

Davy nevetni kezdett belegondolva a képbe, amint valaki egy rózsaszín baliban azt

mondja, „Ez itt egy rablás,” de Mickey leintette, „Várj, most jön a legjobb rész. A rendőrség beszámolója szerint a támadó „Vödörnyi Vér” néven mutatkozott be a buszvezetőnek, mert általában ilyen állapotban leltek rá áldozataira. Miközben azt gyanítják, ez csupán elterelést szolgáló taktika volt a tolvaj részéről, a rendőrség úgy véli, a támadó veszélyes, ezért civil lakosok ne menjenek a közelébe.”

Davynek már a közepén potyogni kezdtek a könnyei a röhögéstől. „Tudod, ki volt az?”

„Mármint ki?”

„A kibaszott rabló?”

„Ki volt az?”

„Yako.”

„Yako?”

„Én mondtam, hogy egy istenverte örült. Vigyázz, mert az az átkozott öcséd, Jojo vette rá. Erre csak most jöttem rá, mialatt aludtál.”

„Ki mondta ezt neked?”

„Yako. Nem tudta megállni a barma. 'Kitalálnád, Mickey? Ez én vagyok,' mondja nekem, büszkén, vagy hogy a picsába, és a kezembe nyomta az újságot.”

Davy összegörnyedt az ágyon nevéttében. „Vödörnyi kurva Vér, mi? Humoristának kellett volna lennie, mit gondolsz. Hol van most?”

„A biliárdteremben kell lennie Jamesie Riordainnel. Elküldtem, hogy kerítse elő korábbra, és adtam neki pénzt taxira, tudod, mégis csak kirabolta azt a kurva buszsofőrt.”

Davy arca eltorzult a nevetéstől. „Ne emlegesd többet, a szentségit,” bökte ki végül, amikor lélegzethez jutott.

Mickey megragadta az alkalmat, hogy beadagolja Davynek, mit sikerült elrendeznie, amíg oda volt.

„Nincs több túlادagolás?”

„Na, Davy, az csak egyszeri eset volt.”

„Tudom. De nem tudtam megállni. Szóval mi az ábra ezekkel a lakásokkal?”

„Tuti ügy. Csupa legális cucc, a bérlőik nem laknak ott. Mindenesetre állítom, nem értem, Yako miért nem rámol ki inkább kérékat. Nemcsak kibaszottul ismer mindenkit, hanem még azt is vágja, mikor jönnek meg és mikor lépnek le. Ő segített nekem a kéglik ügyében. Csupa olyan csajokéi, akik szétmentek a faszijaikkal, de a szüleiknél laknak.”

„Szép,” mondta Davy. „Csak annyit kell tennünk mostantól, hogy különböző dolgokat tartsunk különböző kérékban. Azt, hogy mi hol van, csak én tudhatom, te meg Yako. Senki más, világos?”

„Persze, tiszta.”

„Yako hozza el a cuccot ma éjjel az egyik lakásba. A pénz megosztva lesz a két kéréban. A másikban pedig Jamesie zacskózhajta az árut. Oké, indul a mandula. Hol az anyag, ideje fölporögni,” mondta Davy, miközben kipattant az ágyból.

„Azt hittem, már sosem kérted meg.”

Amikor összefutottak Jamesie-vel a biliárdteremben, munkát ajánlottak neki. Davy egy elég kusza megbízásos rendszert dolgozott ki. Jamesie úgy vélte, megcsinálta a szerencsés-jét. Mickey tudta, ez annyit tett, hogy megvan a napi adagja, ha elég árut passzolnak el, és

talán a pénz néhány sörre. Jojonak értésére adták, hogy be kell költöznie a városba egy időre.

„Miért pont nekem? Miért veszitek rá Skinniert?”

„Ha nem akarsz csinálni, felejtse el. De tényleg felejtse el.”

Jojo befejezte a vitatkozást. Davy félrehívta Yakot, és kérdezgetni kezdte a buszsofőrös ügyről.

„Nem akarta átadni a pénzt, Davy, erre ráhagytam.”

„Ráhagytad?”

„Ja, bevertem a fejébe a fegyverrel. Jojo mondta, hogy tegyek így, ha kiröhög.”

„Kiröhögött?”

„Persze, szóval, amikor megmondtam neki a becenevemet, akkor igen.”

Davy majdnem behugyozott. Úgy elvörösödött, hogy Mickey azt hitte, szívrohamra van. Még inkább röhögögöröcsöt kapott, amikor Yako magyarázkodni kezdett, „Persze, éppen akkor találtam ki ...”

„Ki kell mennem innen,” szólt oda Davy Mickey-nek, „Esküszöm, Yako halálra kínozz.”

„Hova mész?”

„Bemegyek a városba, látni szeretném Joant. Fodrászati gyakorlatot tart a tanulóknak szerda esténként, szóval talán még elkapom, ha most elindulok.”

„Azt hittem, eltökölödsz még itt pár sör mellett.”

„Megveszek a pinám után, Mickey.”

„Na és az a nigger, akivel voltál?”

„Az nem ugyanez, vagy igen? Nézd, majd holnap összefutunk, és akkor elmegyünk iszogatni, rendben?”

„Remélem is.”

Davy már az utcáról kiszúrta Joan rózsaszín parókáját. A szalon ajtaját zárva találta, s keményen kellett kopogtatnia a kirakat üvegén, hogy fölhívja magára Joan figyelmét. Joan megfordult, és amikor látta, hogy ő az, keskeny csípőjére tette a kezét, másik keze két ujjával pedig rámutatott. Davy azt hitte, komoly a helyzet, amíg Joan mosolyogva el nem indult az ajtó felé. Kinyitotta, ugyanaz a mosoly az arcán, keze még mindig a csípőjén, „Neked aztán van bőr a képeden, tudod-e?”

„Ja, akad, mint a zsoké tökei, legalábbis ezt tartják. Mi az ábra? Mikor végzel?”

„Fél kilenc előtt kizárt.”

„Fél kilenc? Még csak fél nyolc. Nem tudnál lelépni most?”

„Négy napot késel, Davy, most meg nem tudsz várni egy órát.”

„Ja, jó. Föhlívlak. Oké?”

„Oké, idegen. Látjuk egymást.”

Tetszett neki a séta a gondolata. Nem járt különösebben az agyában semmilyen hely, csak úgy elindult a College Green felé, mert az nagyjából egy órányi út. Az éjszakai, kivilágított Dublin rendkívül vonzó látványt nyújtott, és alig volt valaki az utcákon. Néhány elázott diák. Ugyan mit ünnepeltek? A vizsgaidőszakhoz tuti korán van még. Nem tetszett neki, amikor játszották az állatot. Mindig szerepet játszottak. A beszédjük; a járásuk; a nézésük. Szakadna rájuk az ég. Az jó kifogás lenne, ha mind selejtes lenne, de a legtöbb csak sznob

patkány. Ez azonnal lejön az akcentusukból. Ő meg Mickey régebben szerették beszaratni őket, csak úgy viccből, mert ezek a mocskok mindig le voltak égve. Előszóval rémisztgették őket halálra. És a másik dolog; lé sehol, de folyton hernyót szipkáltak és vedeltek. Vetítők, az egész kibaszott bagázs. Hazudozók. Ennyiről szólt volna az egész iskola? Trinity College, Dublin. Írország krémjének exportáló helye. Akik meg nem kerültek be, vagy megbuktak, inkább lettek címzetes ganék. Csupán ezt senki sem említette nekik.

Miközben a rohadékokon törte a fejét, a téma segített rádöbbeneni, hogy a Pearse utcai rendőrség felé halad. El akarta kerülni, ezért átvágott az utca túloldalára, és elindult a Townsend utca felé, majd egy véletlen balkanyar után máris a rakparton találta magát. Darabkányi béke és nyugalom. Béke.

A Guinness hajói éppen vitorlát bontottak, hogy elfoglalják Angliát. A söpredék szomszédjának felszabadítói indulásra készen. Az út során persze lesznek halottak, összetörnek pár szív, megduzzad néhány máj. A patrióták, egytől-egyig, olyan ügyért halnak meg, aminek meghatározása még várat magára; megdöglének egy kurva pintnyi sörért. Valami közös az írekben és a Guinnessben: szar elutazni innen, na persze az én esetem kivétel. A Liffey északi oldalán fölsejlett a Custom House, kelet felé haladtában pedig Mulvanney italozója, a Jetfoil. Sheringham biztos ott dekkol. Az ő körzete. Az orra talán jobban néz ki mostanra. Elhaladt az Eight Bells mellett, a rakpart szélén sétált, falát könyörtelenül csapkodták a Liffey hullámai.

*Tisztes Dublin városában,
A mindent átható szarszag honában
Úgy döntöttem, elhúzzok a picsába.
Süvítettem nyíl módjára,
De az ég minden fecskéje meg sirálya
Sírdogált... Elsírtam történetét, a történetem,
A história meg a misztéria, rémálmok,
Belőlük próbálok fölébredni.
Magamban, éji-ó,
Magamban, éji-ó,
Sírok, sírok, sírok, sírok.*

Néhány rozsdás csónak himbálózott a rakpart fala mellett, akár az elhagyott kocsik egy utcában. Davy eljátszott a gondolattal, mi lenne, ha bekukkantana az egyikben, de amilyen szerencséje van, az az ócskavas nyilván akkor süllyedne el. A fölöslegessé vált szénrakodó daruk után eltávolodott a Liffey partjától, fölért a Grand Canal utolsó zsilipsorához. Ideje megpihenni. Leült, lelógatta lábait a csatorna faláról, s rágyújtott. Hátra dőlt könyökeire, a cigi a szájában, cipője talpait pedig játékosan összekocogtatta. Egy öregember állt meg mellette megkérdezni, jól van-e. Davy megfélemezett a hely szelleméről. A Ringsendbe bámult pont a legkedveltebb öngyilkos szakaszon. Elmosolyodott, „Nagyszerűen. És maga?”

„Semmi panasz,” válaszolta az öregúr. „Semmi panasz, hála Istennek.”

Azt hitte, hogy Davy lekúrja magát a mélybe? Ennyire kétségbeesetten nézett ki? Éppen

megtehetné. Azt mondják, észre sem veszed, és már késő is. Basszák meg. Szarul esett visszakeveredni Dublinba, de ezért még nem cseszi bele magát a vízbe. Olyan kétségbeesés nincs. Depressziós? Mi a szent szart jelent, miféle istenverte szó ez? Depressziós? Depresszióban szenved. Vízbe baszarintotta magát. Elveszítette az állását. Úgy érezte, sosem lesz már munkája. Ez igaz. Némelyik kifogás is. Szemetek. Az élet egyik apró öröme, ha nincs melód. Van olyan normális ember, aki dolgozni akar? Ő nem, az biztos. És senki sem mondhatja, bassza meg, miért nem jelentkezett be a munkaügyre. Ennél többről lehetett szó. Titkok. Kínok. Másért miért? A belefásulás miatt. Ezt el tudta hinni. A halál... Jesszus. Fölkelt, átsétált a zsilipkapuk fölötti gyaloghídon a Dodder torkolata felé. Mocskos, kurva folyó. A koszos öreg Dublin a tuti. A koszos folyóival. A koszos titkaival. Tiszta gyötrellem. Fölsétált a Ringsend hídra, majd végig a Ringsend úton vissza a város felé. A Shelbourne Park csöndbe burkolózott. Nem volt kutyaftattás. Talán ma a Harolds Cross a soros, Ringo ott lehet. Az anyag kezdett elillanni. Jól esne egy fogmosás. Be egy ivó budijába egy negyedes csomagra. Melyik esik legközelebb? Ez a leghosszabb út Írországból egyetlen kurva kocsmáig. Át kellett vágnia a Bolands hídon a Pearse utca felé, amíg ráakadt egyre.

A lehető legtovább maradt benn a teleszart rettyóban, de nem bírta tovább, így még odakint is az összeállt, fölragadt porszemeket vakargatta ki a fogai közül. A rendőröket most sem akarta látni, ezért lefordult a Westland sor felé. Az anyagtól jobban érezte magát. Le van szarva. Nem marad itt sokáig. Hamarosan gazdag ember lesz. A lé csak dől, és egyre könnyebben, könnyebben és könnyebben. Hogyan lehetne belerondítani az egészbe? Rettentő adag balszerencsével. Ennyire nem fordulhatnak rosszra a dolgok.

Joan éppen menni készült, amikor Davy visszaért a szalonba. Davy kibökte, jobban esne neki, ha egyből fölmennének hozzá. „Persze,” válaszolta Joan sóvárogva, hogy együtt legyenek végre.

Davy kimerült. Joan látta rajta. És érezte a közös zuhanyozás alatt, amikor nem akart fölállni neki. „Azt hittem, örülni fogsz, hogy újra láthatsz.”

„Örülök is, az istenit. Mi bajod van? Szexörült lettél, vagy mi a fene? Mi van a nőkel? Jesszusom.”

„Miféle nőkel?”

Davy fölnevetett. „Oh, ne gyere most ezzel.”

„Nagyon is tudom, mivel jövök most elő,” mondta kényszeredett mosollyal, lemérendő a helyzetet, és a hálószoba felé kezdte vonszolni Davyt.

„Na, csak lazán, kimerült vagyok. Tudod, csak ma értem vissza.”

„Aha, már mondtad, emlékszel?”

Mégis, Davy imádta megérinteni. A lágyágát. Nem akarta, hogy fölkanosítsa, mégis sikerült neki. „Nem fog sokáig tartani,” mondta Joan, „ígérem.” Hitt neki, meg amúgy sem érdekelte már a dolog, amikor Joan ráült. Ágyéka benedvesedett, átmelegedett, pénisz fele állt, mégsem ágaskodott igazán. Davy dühbe gurult. Azt akarta, hogy siessen, ezért becsukta a szemét, Cynthia villant belé, erre elmosolyodott. „Élvezed?” kérdezte Joan.

„Ja, kellemes,” válaszolta, s majdnem fölnevetett. Kinyitotta a szemét. Joan csukott szemhéjjal, nyitott szájjal vezette magába Davyt.

„Szerinted a vakok jobban élvezik a szexet?”
 „Mi?” Nézett rá Joan félbehagyva a műveletet. „Kurva különösen viselkedsz, tudod?”
 „Csak eltűnődtem. Na, szerinted?”
 „Honnan tudhatnám, hogy mit gondolnak a vakok a szexről?”
 „Azt hittem, te talán tudod, mit gondolnak a férfiak a szexről.”
 „Ez meg mit akar jelenteni?”
 „Semmit.”
 „Néha alattomos tudsz lenni, tényleg.”
 „Csak vicceltem.”
 „Nem, egyáltalán nem.”
 „De. Gyere ide.” Davy maga alá fordította Joant. „Ne is figyelj rám. Nincs humorérzésem, elbaszott alak vagyok.” A farkából még nem szállt el az élet, pedig azt szerette volna, ezért aktus közben Cynthiára gondolt, hogy mit szeretett volna vele tenni, és mit fog legközelebb. Ékelés közben fejét a párnába temette, hogy ne kelljen Joan arcába néznie. Joan azért megragadta a tarkóját, amikor Davy elélezett.
 Elszívott némi hernyót, majd így szólt. „Joan, valami nem stimmel.”
 Joan már várta, hogy hangnemet váltson. „Mi a baj?” kérdezte.
 „Nem tudom. Folyton fáradt vagyok. És nem tudok megszabadulni az érzéstől, hogy baszná meg, még egy fasza alvás után sem. Már a dákómba is kezd belemászni.”
 „Gondolod, hogy elkaptál valamit?”
 „Miről beszélsz? Hogy bekaptam a legyet?”
 „Milyen legyet?”
 „AIDS. Azt akarod tudni, hogy AIDS-es vagyok-e?”
 „Csak úgy általánosságban kérdezem. Igazán gondolnom kell magamra is. Be vagyok tojva, amiért nem használok semmit, és csak remélni tudom, hogy pontosan számolom ki, mikor nem lehet gond a ciklusom alatt.”
 „És mikor nem lehet gond?”
 „Most.”
 „Na, mindegy, arra akartam kilyukadni, hogy valami nem passzol. Kibaszott hullá fáradt vagyok, mégse tudok pihenni. Nem akarsz sétálni egyet?”
 „Mi? Most? Ilyenkor? Nem azt mondtad, hogy ki vagy facsarva?”
 „A lelkemről beszélek, nem a testemről. Most meg mit röhögsz?”
 „Semmi. Csak, szóval még sosem hallottalak ilyesmiről beszélni.”
 „Mi van? Azt hiszed, egy ballymuninak nem is lehet lelke?”
 „Ilyet soha nem mondtam.”
 „Akkor meg. Nyomás, sétáljunk egyet. Csodásan fog esni, ne fürd meg az ötletet.”
 „Oh, gyereünk.”
 „Készülődj, addig elszívom ezt.”
 A Martello torony csak öt percre esett, s noha éppen dagály volt, a tengert csak akkor pillantották meg, amikor úgy esett rá a fény. Hallani vizszont közelről hallották, ahogy hullámai kiverődnek a homokra. A hűvös fuvallat folyton arcukba csapott az Irishtown felé menet. Joan Davy karja alá bújt, Davy pedig magához szorította, hogy ne fájzon annyira.

Könnyű volt tartani, körbeölelni: mintha egy gyerek válla köré fonta volna karját. Joan elmosolyodott. Némi kárpótlás az elmúlt napokért.

Ahogy elsétáltak a Star of the Sea iskola mögött, egy autó haladt el mellettük, és Davy fölismerte az elől ülő alakot. Magára vonta Davy figyelmét, hisz egyre csak Davyt figyelte az ülésről, miközben a kocsى lassan lefékezett. Davy elrebegett egy hálaimát, amiért a cuccost a lakásban hagyta. Nem felejtette el figyelmeztetni Joant: „Bármí is lesz, ne add meg nekik a címedet. Csakis az öregedét. Jó? A lakásod címét ne.”

Mielőtt még Joan visszakérdezhetett volna, kiszállt valaki a járműből. „Lám lám lám, Mr. Byrne. Ez nem éppen a maga környéke, nemde?”

„Na és?” kérdezte Davy. „Mi közük hozzá?”

„Mi járatban errefelé te pimasz kis gennyláda, és ki ez a fiatal hölgy? Nem ismerjük egymást, ugye?” fordult Joan felé.

„Nem, nem ismer,” válaszolta Joan, „és én se magát.”

„A maga helyében, Byrne, nem mutatkoznék egy ártatlan fiatal nő társaságában. O'Toole felügyelő vagyok a Garda különleges alakulatától. Szóval kicsoda ön és mit keres a társaságában?” kérdezte O'Toole, s fejével Davy felé bökött, akit közben már a másik Garda-tag motozott is. Joan megmondta a nevét, és magyarázni kezdte, hogy éppen sétálnak. O'Toole a címe után érdeklődött. Miután megtudta, Davy felé fordult, „Hát, éppen világot látunk. Hallottunk rólad egy s mást, pár történetet mostanában.”

„Csak ezt hallanok rólam, történeteket, ugye?”

O'Toole gúnyosan elvigyorodott, miközben társára nézett. „Szűz Máriám. Mr. Byrne kijelentett valamit.” Joan is kapott a mosolyból. „Általában azzal jön, hogy nincs mit mondanía.”

Davy csöndben maradt.

„A zsebei mit rejtene?”

„Majdnem kétszáz fontot meg pár lakáskulcsot.”

„Némi járandóság a bűnökért?” kérdezte O'Toole Davyt.

„Humoros próbál lenni? Ez csak egy kis költőpénz,” szólt oda Davy kötekedően, mire O'Toole dühödten indult meg felé.

„Ah, ah,” lépett hátrébb Davy. „Akadna szemtanúja is.”

O'Toole lecsillapodott, s megint Joant célozta meg. „Elmondta már, miből él? Kölyköket gyilkol.”

Joan Davyre nézett, akinek tekintete a távolba meredt. O'Toole nem elégedett meg ennyivel. „Ezt nem említette? Bizony, heroínt árul. Óó, Jesszusom, kiszaladt a számon egy titkocska?” Davy nem válaszolt. Joant sokkolták a mondatok.

„Add vissza a suskáját,” bökte oda O'Toole a kollégájának. A két Gardás szótlanul indult el a kocsى felé, hogy beszálljanak. Elhaladtukban azért még lelassítottak mellettük. „Hamarosan látjuk egymást,” szólt ki O'Toole Davynek, majd Joan következett, „Remélem, többet nem látjuk egymást, kisasszony.”

Davy nagyot sóhajtva szólt oda Joan irányába, „Gyerünk, jobb, ha visszasétálunk.”

Joan döbbsent tekintettel indult meg Davy oldalán. Amikor Davy újra át akarta ölelni, Joan hátralépett, hogy megkérdezze, „Igazat beszélt?”

„Hová tetted a kurva agyadat, Joan. Ez megy, ha Ballymun az otthonod. A drog nekem kell, tiszta? Előfordul, hogy beszerzek egy kis haskát ennek-annak, ennyi az egész.”

„Akkor miért mondta ezt? Nem éppen...”

„Mert ez a mocsok utál engem. Ha az ember éppenséggel csak fél lábbal is kint van a szarnyelőből, máris kétségbe esnek.”

„Talán éppen az aggasztja, hogy a másik még mindig belelóg...”

„Ez meg mi a faszt akar jelenteni?”

„Hát, csak a semmiért nem pikkelne rád ennyire.”

„Te tényleg hiszel neki, mi? Apucika bemesélte, vagy valamelyik tetves barátod, hogy a magamfajtaikat csak lenézni lehet. Ez az ábra?”

„Ne nézz hülyének és ne kezdj el gyerekeskedni. Én nem valamelyik alkalmi macád vagyok.”

„Most meg mire akarsz kilyukadni?”

„Lazán átvész, ugye? Láttam valami szuka tüzes harapásait a hasadon, és még neked van képed számon kérni rajtam a dolgaimat?”

„Tüzes harapások? Azt hiszed? Azok csak kibaszott bolhacsípések, Mickey kutyájáról ugrálnak át. Szóval megcsipkedtek a bolhák, ami persze szerintem aligha akad Sandymount környékén, vagy a retkes Dalkeyben, vagy tudom is én, honnan a faszból eresztettek téged.”

„Bolhacsípések?” meredt rá Joan elképedve. „Tényleg azt hiszed, hogy csak úgy lenyelem ezt a dolgot?”

„Jó, akkor csak kussolj végre,” vágta rá Davy öklét Joan állához emelve. „Csak fogd be a kurva pofádat.” Szótlanul sétáltak vissza Joan lakásába, Davy fölmartha az anyagot, s már fordult is ki onnan.

„Hova mész?” kérdezte Joan.

„Később találkozunk.”

„Aligha. Ha most elmész, többet ne gyere vissza. Úgy értem, a közelembbe se. Velem senki sem fog így bánni.”

„Jó.”

„Ez meg mit jelentsen?”

„Azt, hogy hallottam, mit mondtál. Nem leszek együtt olyannal, aki nem hisz nekem.”

„Davy, nem hiszek neked, mert egy kibaszott hazug vagy. Mit vársz? Én kimondom. Fogalmam, sincs mihez vagy szokva, de én nem nyugszom bele a dolgaiddba.”

„Szia.”

„Oh, hogy baszódna meg.” Joan bevágta az ajtót, és addig káromkodott, amíg Davy ki nem lépett az épületből. Azután sírt. Miért nem hallgatott Jake-re? Most már túl késő, még ha utána is akart rohanni és bocsánatot kérni tőle. Elment. Ő akart bocsánatot kérni, mert Davy hazudott neki. Nem fogja érdekelni többet Davy. Nem számít. Valószínűleg nem menne újra bele, még ha mindent megtenne neki, bármit is akarna tőle Davy. Miért engedte neki? Miért hagyta elbűvölni magát, hogy körbehízelegesse? A mocsok hazug állat.

Davy végre föllélegezhetett. A héten majd föl hívja. Ez az időpont most nem alkalmas az együttlétre. Pihenésre van szüksége, nem pedig egy nyaggatós ribancra, aki csak kérdez, kérdez, kérdez. Jesszus. Néha nem tudnak lecsillapodni. Mindig ez történik. Mihelyst elég

biztonságban érzi magát ahhoz, hogy elvárjon dolgokat bizonyos emberektől, mindig csalódnia kell bennük. Elindult vissza a Strand út felé annak reményében, hátha fog egy taxit. Joan zavarba ejtette kissé, ahogy viselkedett. Megrémisztette. Jesszus, mintha egy kicsit, szóval, olyan volt a hangja, mintha egyáltalán nem félne tőle. A piczába vele.

Egy pár sétált felé kéz a kézben. Amikor elhaladtak mellette, Davy a gyanútlan férfi felé fordult, „Mi a faszt bámulsz?”

A férfi nem válaszolt. Nem is volt ideje, Davy már lendítette is a lábát, és combon rúgta. A rémült barátnő közéjük ugrott, „Sajnáljuk, bocsánat. Nem akartunk semmit...Tényleg.”

Produktív időszak következett. Nincs idő a szerelemre meg hasonló szarságokra. Vagy legalább is ez a produktív korszak a megfelelő pillanatban jött el. Esély a gondolkodásra, az idegeskedésre. Davy ilyenkor a legjobb formáját hozta. Mickey is tudta tartani magát, ha együtt dolgoztak. Kicsit úgy, mint a régi szép időkben.

Ezúttal pár hétig tartott a cucc. Jamesie Riordain beleszokott új szerepébe. Yako volt a társa, együtt mentek el az anyagért, kiporciózták, majd továbbadták a Jojo, Skinnier, Eamo, Mick négyesnek, a pénzt pedig begyűjtötték Davy és Mickey számára. Jojonak nem kellett kimennie a városba minden nap. A South Side-on hirtelen elapadt a matéria, úgyhogy kezdtek átáramlani hozzájuk a narkósok onnan is, Ballymun pedig végre – Davy elképzelései szerint – a piac központjává vált. Mick Murtagh bevonásával a figyelem némileg elkerült a snooker teremről, és a melőlől Eamo Thompson is kivette a maga méretes kis részét, és elpasszolt húsz negyedes zacskót minden áldott nap.

Mickey nagyon is méltányolta az új helyzetet. Úgy tűnt, egyetlen dolga az, hogy belője magát, noha egy héttel Davy útja után ismét Londonba kellett menniük még több pénzzel a zsebükben. Mickey örült a közös kiruccanásnak, Davyt inkább elszédítette az elszabadulás heves érzése. Azt mondta Mickey-nak, amikor pénzzel a zsebében hagyja itt ezt az országot, olyan, mintha lelépne a csajától egy kiadós numera után. Ugyanaz az érzés, semmi kockázat. Egy széles mosoly a jóvágású vámosokra, miközben arra gondol az ember, „Megcsokolthatjátok azt a smaragdzöld ballymuni seggemet, ha-ha-ha.”

Davy „kedvenc londoni városrésze”, az Arlington út környékén béreltek lakást. A görög házvezetőnő komoly eszmefuttatásba kezdett, miszerint egyenek rendesen, főleg ha építőipari munkásoknak jöttek ide. Elsősorban Mickey aggasztotta. „Biztos, hogy maga már dolgozott építkezéseken, hé? Naggyon nehéz munka, tudja? Magas, erős emberek kellenek oda, ugye? Nem kicsike meg hogy is mondják maguk, madárcsontú fickók.”

Amikor Davy fölrohögött, folytatta, „Nem vicc, tényleg. Nagyon veszélyes. Naggyon-nagyon veszélyes. Rengeteg srácot ér baleset.”

„Hol kapnál ilyet, Mickey, ha? Egy kéro't Londonban havi 180-ért. Plusz valakit, aki gondodat viseli, Jesszusom!”

„A kéro' elmegy. De tudod mit szúrtam ki odalent a klóban? Egy kibaszott csótányt. Aszíttem, csak Amerikában vannak.”

„Honnan veszed, hogy csótány volt?”

„Mi más lehetett volna? Kurva nagy volt. Ráadásul az a mocsok fürdő is közös. A kád fölött ott lógnak egy zsinegen valaki kimosott göncei.”

„Az istenit, ez csak arra szolgál, hogy meghúzhassuk magunkat valahol, amíg itt vagyunk.”

„Figyeltem az öreglányt is. Akár be is fújhat minket a zsaruknak?”

„Aztán miért?”

„Gyanús Paddyk vagyunk, nemde? Lefogadom, hogy mindig megkeresik, tartsa nyitva a szemét. Ki fogja szűrni, hogy sose vagyunk itt. Építőipari melósok? Finomabb a kezünk, mint az övé!”

„Nem gyanakszik. Hallottad, miattad aggódott... A törékeny srácnak nem kéne ilyen melót vállalnia... Ha-ha-ha.”

Ezúttal négy unciát vittek haza felesben. Most nem Davy módszerét alkalmazták, nem zsebben hozták át. Ezúttal mindkét csomagocskát jól körbetekerték műanyag fóliával, bevezelinezték, majd fölnyomták a csúszósra kent, smaragdzöld ballymuni seggükbe.

„Hát nem fantasztikus?” mondta Mickey. „Ha egyszer beszalad, még csak nem is érzi az ember. Azon morfondírozok, lehet, hogy kiesett.”

„Úgy látszik, te hozzászoktál, hogy tele van a picsád, ha nem érzel semmit. Minden egyes mozdulatnál érzem, hogy döfködi a belemet. Jesszusom!”

„Na ja, aszítottam, ez nem a mi gondunk lesz: te meg a 'Nekünk nem kell hurcolászni semmit' dumád. Vagy ilyet sose mondtál?”

„Nézd, az egész egy baszott gyerekjáték. Elmeséltem, hogy legutóbb a zsebemben sétáltam át vele.”

„Legutóbb? Valamelyik tényleg az utolsó lesz, föl tudod ezt fogni?”

„Tiszta. Ez lesz a legutolsó alkalom, esküszöm. Csak most az egyszer még, rendben? Ezután végeztünk. Fogunk egy szállítót.”

„Jobban tennénk.”

Gyerekjátéknak bizonyult. Méghozzá abból a fajtából, amelyik fejleszti az önelégültséget és vakmerőségre buzdít. A legrosszabb fajta vakmerőségre. Arra a fajtára, amelyik nemcsak hogy nem vesz tudomást a veszélyekről, hanem képtelenné tesz azok megpillantására.

Dőlt a lé, noha nem abban az ütemben, amilyen mértékben ment ki az anyag – legalább is Davy gyanakodott. Mindenki lesápolta, Jojo például a keresményén túl napi 30 fontot is elvárt a költségeire. Davy rájött, hogy Jamesie adta neki az ötletet, aki lecsillapította a többiek aggodalmait, mert szerinte „Davy nem bánja”. Ez a filozófia mindenkit megfertőzött. Skinnier egy az egyben lemásolta Jojo ügymenetét, ráadásul pár fontot mindig volt képe lenyelni. Murtagh is hasonló cipőben járt, aki arról próbálta meggyőzni Davyt, hogy az összes, tőle fölvevő narkós még lóg négy fonttal minden egyes zacskó után. Addigra már Yako pedig egy fél gramm per napos szintre állt be, ráadásul Jamesie az ő agyát is átmosta a dumájával. „Te is beléptél a 'Davy nem bánja' brigádba, Yako?” kérdezte egyszer tőle Davy. Yako abban a hiszemben, hogy a buszsofőrös eset óta Davy egyből röhögőgörcsöt kap, mihelyst kinyitja a száját, fölvihogott és azt mondta, „Ahan”. Egyedül Eamo Thompson tejelte le mindig a pontos összeget, s Davy pontosan tudta, miért. Eamoban még mindig elevenen élt a legutóbbi eset, amikor péppé verte.

Még így is tíz nap alatt összejött a dohány a következő londoni úthoz. Davy kijelentette,

most kerítenek egy szamarat. Az utazást az Aer Lingus repülőjének első osztályán ülték végig, Írország legkiválóbb, hab a krém tetején prostijainak társaságában, s volt idejük megvitatni a jövőbeli stratégiáikat céljaik eléréséhez.

„Ha úgy alakul, hogy valamilyen okból nem akad a horgunkra senki, én nem hozom az árut. Ha nálad lesz, külön utazunk. Valami készül. Az utóbbi néhány hétben egyetlen zsernyákot se láttam, senki meg se állított. Téged se. Tudod, ez mit jelent. Hamarosan megpróbálnak hidegre tenni bennünket. Ha ilyesmiért elmarnak, hát, csak a nyugdíjas évek maradnak, mire kijutunk a sittről,” ecsetelte Mickey.

„Tudod, mi kéne nekünk?” kezdte Davy.

„Mi?”

„Rá kéne tenni a kezünket egy olyan számítógépre.”

„Ezt nem hiszem el. Ezt most komolyan mondd, bazmeg?”

„Csak hallgass végig. Éjjel láttam a tévében,” kezdte magyarázni Davy szimpla kézmozdulatokkal. „Adsz neki egy jelszót, tiszta? Ha nem tudod a jelszót, nem férsz hozzá. Ezt add hozzá.”

„Mit adjak hozzá? Ettől mi lesz más? Nem tudod rávenni, hogy fogja a pénzt, és jöjjön vissza a cuccal, vagy igen?”

„Rendben, agyalap, szóra se érdemes.”

„Akkor mi érdemes a szóra?” akadékoskodott Mickey, mert annyira földühítette Davy témaváltása és stílusa, ahogy előjön tébolyult, gyerekesen elbaszott képzelgéseivel.

„Tudom, örülten hangzik, de bele tudnánk írni mindent, mert muszáj csinálni valamit.”

„Mivel kapcsolatban?”

„A kurva zsozsóval. Már Yako is rákattant.”

„Mire?”

„Szóval ahányszor körbejárok fölmarzni a lét, mindegyik jön a kifogásaival, hogy miért nincs meg a pontos összeg. Tudod, 'Adtam Jojonak, mert kérte', vagy 'Jamesie azt mondta, ő majd összeszámolja ezt, azt meg a kurva többi' vagy 'Skinier lóg vele, majd amikor megadja'. Mire körbejárom őket, már rég elfelejttem, mit is állítottak eredetileg. Lesápolnak a gennyedékek, ahol érnek.”

„Jesszusom, Davy. Dugig vagyunk, mocskosul dugig. A gond inkább az, hogyan jöjjön be az anyag. Néha te is aggasztasz, tudod? Tényleg.”

Davy érezte, Mickey-nek igaza van. Muszáj keríteniük egy futárt. Ballymun minden lakosa vágta, hogy ők terítik a cuccot, legjobban pedig maguk a zsaruk. Még azelőtt kellett volna lekapcsolni, mielőtt belevágott behozni a hernyót. De nem kapcsolták le. Most már késő. Be kellett volna fűjnia saját magát. De hogyan? Elfecsegni valakinek, aztán már magától szárnyra kapott volna a hír. Ráugrasztani Langley-t meg Maskey-t az egész rohadt svindlire.

Olyat könnyű keríteni, aki áthozza a sajrét, olyat viszont, akit nem fülelnek le, dögnehéz. Miután megérkeztek Londonba, biztonságba helyezték a pénzüket, és lebeszélték a találkát Cyrusszal, Davy úgy döntött, ideje fölszedni egy szamarat.

„Nem öszvérenek hívják őket?”

„Miket?”

„A szamarakat. A filmekben azt mondják rájuk, 'öszvér'.”

„Hát Írországból származnak.”

„És akkor hogy lesz nekünk számarunk? Föladunk egy hirdetést az Evening Standardben?”

„Megteheded, ha akarod, de én jobbat tudok.”

Mickey rádöbbsent, ez annyit jelentett, hogy nekivágtak Camden Town ivóinak, mondjuk a Mornington Crescent környékén kezdtek, majd eljutottak egészen a Kentish Townig, eredménytelenül. Következő este Kilburn következett, végül az Edgware úti Biddy Mulligan's lett a végállomásuk. Mickey még mindig nem tudta kit is keres Davy. Mintha százakat meg százakat kérdegetett volna végig, de mindig arra jutott, „Nem, ez nem fog menni. Nem jók erre.”

Mickey fölkeszült rá, hogy fölajánlkozzon, ha másnap elhúzhatnak haza. Most is csak azért jött el vele, mert Davy megesküdött rá, kerít neki egy fekete madárkát. Azon kezdett töprengeni, vajon Davy titokban nem azt akarja-e éppen, hogy Mickey önként belemenjen ebbe a körbe is? Előjön valami ilyesmivel, „Miért nem vesszük mi be az országba? Na, utoljára még vigyük mi át.”

Ám a Biddy Mulligan's tényleg végállomásnak bizonyult: Davy ráakadt arra, akit keresett. A malahide-i csaj azt hazudta a szüleinek, hogy a City egyik pénzügyi vállalatánál recepciós, akik még csak nem is sejtették a lányukról, hogy egy islingtoni francia kávézóban pincérnőként összekapart fizetéséből nem engedhet meg magának egyetlen hazautat sem. Az anyja teljesen tanácstalan volt, és már azzal fenyegetőzött, hogy meglátogatja a lányát, ha nem megy haza hozzájuk egy hétvégre. Már az anyja ötlete is meglehetősen rosszul érintette, ám mindezeket túl a lány egy foglalt házban lakott, és csak a Jóisten a tudhatója, mire ragadtatja el magát az anyja, ha rájön a dolgaira. A legrosszabb eshetőség pedig az, ha az apja is rászánja magát az utazásra. Irigyelte Davyt, hogy megengedheti magának az oda-vissza utakat. Hogy mondta, miből is él?

A lány szerette a füvet, elszívni és megnyugodni tőle. Tökéletes. Davy kifejtette, ő szívesen venne egy jegyet és adna némi költőpénzt valakinek, aki hazaszállítana neki némi füvet, mert ő nagyon ideges lesz a dologtól, s nem tudja, miért, pedig csak dzsangáról van szó.

Ő bár csak komolyan beszélne, mondta a lány, imái meghallgatásra találnának. Erre Davy óvatoskodni kezdett, hogy ezt még végig kell gondolnia. Át kell rágnia magát az eshetőségeken még egyszer, még ha a lány egyáltalán nem tartozik az idegeskedős típusba. Így is rengeteg gond adódhat. Ugye biztosan kikotyogja a dolgot a barátainak? Nem, megesküdött rá, hogy nem, meg amúgy sincsenek igazán közeli barátai itt. Davy meg volt róla győződve, az ilyesminek gyorsan híre kel. És hát mindenki tudja, milyenek az írek. Már a haskára is azt hiszik, hogy drog. Hipokriták. Ebben egyetértettek. A hozzáállásuk az alkoholhoz meg a hasishoz, szóval elég, hogy kiakadjon tőle az ember. Persze ez nem jelenti azt, hogy ne szeretne leülni meginni valamit az otthoniakkal, de semmi meghívás meg hasonlók. Ami az egyiknek orvosság, nemde? Kár. Davy megemléltette, ő már másnap hazaindul. Máskülönbben tényleg fontolóra venné, hogy vegyen neki egy jegyet, plusz adna neki ötven font költőpénzt. Sajnos Írországból nem lehet kapni az ő kedvenc fajtáját. Szensz. Szenzemelia. Hallott már róla? Aha, ja, jamaicai cucc. Davy tényleg vágta a témát. A lány

kifejtette, hogy Írországból még elvétve sem találni. Davy megkérdezte, nem lenne-e gázos, ha hirtelen föltűnik otthon, és azt mondja, csak úgy meglepetésszerűen hazaugrott látogatába. Ez gondolkodóba ejtette a lányt. Iszonyú nehéz elszakadni a melóból. Csak telefonáljon be, hogy dögvóson van. Szarjon rájuk. Ilyen munkát bármikor talál. Ingyen repülőjegyet és ötven font költőpénzt viszont nem kap minden sarkon. Davy azt is megemlítette, hogy ha a foglalt házba esetleg nem mehet vissza a hazaút miatt, nála ellehet egy darabig, ugyanis a bátyja lakását ő tartja fenn, amíg vissza nem érkezik az Államokból, ami még legalább egy év. Jesszus. Ott bármikor lakhat, amíg lehet. Akkor holnap találkoznak, rendben?

„Alig hittem a fülemnek, amikor előjöttél vele. Még egy apácáról is ledumálnád a bugyogót, tudod?”

„Azért egy apácáról nem. Néhány dolgot sosem tennék meg. Ebben különbözünk, érted?”

„Mennyit bízol rá?”

„Nyolc unciát.”

„Jesszusom! Én biztosan nem ülök föl arra a gépre. Állandóra akarod a csajt?”

„Nemtom. De gondold csak bele. Csak mi ketten tudunk róla. Csak odaszólunk neki Malahide-ba, hogy ugorjon bicajra, és adja át a cuccot. Kurva egyszerű. De micsak akkor utazunk, ha úgy alakul, oké?”

„Ja, bekapatni a legyet egy balekkel az utakra, ha-ha-ha.”

„Az anyja tanárnő. Az örege meg valami városi ellenőr. Elképesztő! Ha föladsz egy hirdetést a *The Evenin' Standard*-be, akkor se találnál jobb háttérű szállítót.”

„Ha-ha-ha.”

„Háromszoros hurrá a Biddy Mulligan's-nek az Edgware úton.”

Davy odaadta a csajnak a jegyét, és megmutatta Mickey-ét bebizonyítandó, hogy ők már lefoglalták egy korábbi járatra a magukét. Erre kicsit bepöccent. Nem meglepő. Csak nyugalom. Ha fönnakad, Davy kimenti, bevallja, övé az anyag. Csak egy kis fű. Fölajánlott neki egy tablettát. Mi az? Válium. Ez megnyugtató. Volna kedve elugrani egy itálra, vagy valamire, amikor találkoznak Dublinban? Esetleg Londonban? Davy a humorérzékére, a személyiségére hivatkozott. Nagyszerű társaság. Jó, megbeszélhetnek valamit, ha Malahide-ban találkoznak. Az egyszerű lenne.

Davy és Mickey nem akarták, hogy bárki is tudjon a visszaérkezésükről, amíg nem veszik át az anyagot a számtól. Davy nem akarta sokáig nála hagyni a cuccot; nehogy kíváncsiskodni kezdjen.

„Talán egyikünknek ki kéne menni a reptérre megnézni, gond nélkül beengedték-e.”

„Meghülyültél, bazmeg? És ha lekapcsolták?”

„Ja, az előfordulhat. De ne feledd, ha elmarták, egy időre föl kell szívódnod.” Mickey vihogni kezdett. „Úgy értem, te adtad át neki az anyagot. Ha-ha-ha. Engem nem tud befűjni; ez a kurva igazság.”

„És ez rettentő fasza, ugye?”

Davy vette át az árut. A lány lelkesen ecsetelte, milyen egyszerűen ment. „Amikor csak kell. Tényleg, semmi gond.” Davy azt mondta, majd fölhívja, ha legközelebb Londonban lesz. Várni fogja a hívását, nagyon.

Miután elkaparta a csomagot a Santry erdőben, visszament Balcurreisba Mickey-hez a jó hírrel. „Később Jamesie begyűjtheti, és utána kiporciózzák, Yako meg ő.”

„És most? Leugrunk a snooker terembe?”

„Nem. Előbb menjünk el Anne-hez. Anyagozzunk egyet fönt Burke-nél. Aztán Anne majd elmondja a pletykákat.”

Átvágtak Balcurreis hátsó részén, át az autópálya lejáróján, keresztül a Szent Pappin templom kertjén, majd Coultry érintésével az elkerített trafóállomás és a McDonagh torony következett. „Kibaszott furcsa hangulata van ennek a napnak, nem?” állapította meg Mickey.

„Jó, talán kicsit csöndes egy hétfőhöz képest. Ez a legrosszabb abban, ha elvagy pár napig.”

„Mi a legrosszabb?”

„Hát az, hogy rád jön a paranoia, amikor visszatérsz. Komolyan. Te ezt sose vetted észre magadon?”

„Föl akarod kúrni az agyam?” kérdezte Mickey. Mielőtt még Davy mentegetőzni kezhetett volna, Mickey kicsiny temetési menetire lett figyelmes, amint lassan a Szűz Mária templom felé halad. „Nézd, egy temetés,” szólt oda Davynek, majd áldani kezdte a szerencséjét.

Átvágtak a Shanghan úton, és fölliftezték a Pearse toronyba Anne lakásáig, majd nevetve ácsorogtak az ajtó előtt, várták, hogy Anne kinyissa. A számon röhögtek, az állati nyugis jellemén. „Igazi pókerarc, ember. Nem mutatok ki semmit.”

„Ki az?” szólalt meg Anne az ajtó mögül.

Mickey megjátszotta az idegest, amiért Anne nem ismerte meg a hangjukat. „Mi vagyunk azok, az isten verje meg.”

Anne kinyitotta az ajtót és megállt a küszöbön, mielőtt még kitarta volna, majd megindult befelé előttük. Davy rádöbbsent, milyen szörnyen is néz ki Anne. Talán az ajtó árnyéka tette, olyan szürke volt az arca. Mint aki kezd atomjaira hullani. Mickey érezte, valami nem stimmel. Elég jól ismerte a testvérét ahhoz, hogy rájöjjön, ilyen pocékul még sose vágta haza a hernyó. Davy azon töprengett, talán valami más lehet az oka. Egyáltalán nem biztos, hogy nem leselkedik valami veszély odabent rájuk, de Mickey már az előszobában haladt testvére sarkában. „Mi a fene van, Anne? Mi a baj?”

Davy a vállá fölött visszasandított, egészen a lépcsőfordulóig, majd belépett ő is. Mickey Anne vállára tette a kezét. Próbálta erősen tartani, miközben Anne kezeit az arcához szorította, és sírni kezdett. Áine a földön lévő pléden ült, barátságos tekintetét rájuk vetette. Szomorú szemei kikerekedtek, szája lebígyedt pufók kis arcán, miközben kezeit odaemelte. Fölfigyelt Anne sírására, és ő is hüppögni kezdett. Két tenyerét összezsápkodva kiprovokálta, hogy anyja magához ölelje, szorosan fogták egymást, Mickey bácsi pedig hitetlenkedve bámulta őket.

„Bedugult a kurva fületek? Yakonak vége.” Anne Áine kardigánjába temette arcát.

Mickey elmosolyodott. Mindig, ha valaki meghalt. Nem tehetett róla. Csak állt ott mosolyogva. Davyt pánik fogta el. „Hogy-hogy? Mikor? Miért?”

„Túllőtte magát, véletlenül. Előtte ivott. De túl sokat. Biztos bekattant. Jude szerint azt

mondta neki, hogy egy negyvenes ára csomag kell neki, hogy ne zuhanjon szét. Azt mondja, együtt aludtak el. Amikor fölébredt, már halott volt."

"Mikor?"

"Pár napja. Pont miután elmentetek. Ma ravatalozzák föl. Már ott kell legyen."

"Hol? A Szűz Máriában? Jézus-Krisztus! Láttuk, ahogy beviszik. Az Yako volt a koporsóban? Hallod, Davy? Yako volt."

Davy próbálta végiggondolni a dolgot. Yako az ő anyaguktól patkolt el.

"Nem hiszem el. Kurvára nem. Honnan szerzett annyi heroint?" kérdezte Mickey. Még mielőtt találgatni kezdhettek volna, Mickey folytatta, „Jamesie hibája. Neki kellett ügyelnie az árura. Neki kellett volna figyelnie rá."

"Hogy az ördögbe nem mentél el a fölravatalozásra?" kérdezte Davy.

"Szárnyra kapott pár híresztelés."

"Miféle híresztelés?"

"A nagybátyja valahogy kapcsolatban áll a Sinn Féinnel, és azt mondják, akárki is adta el neki az anyagot, le fogják puffantani."

"Senki sem adta el neki."

"De ők ezt nem tudják, vagy igen?" vágta rá Anne Davy szemébe nézve. „Az Érintett Szülők össze fognak ülni szerdán a Szentlélekben. Mindenki arról beszél, hogy már tudják, kik terítik a kábszert."

"Milyen mindenki?" fakadt ki Davy.

"Tudod te," válaszolta Anne, „mindenki. Egy darabig nem jöhettek föl ide. Tudjátok, mi lett Rita Keogh jussa. Csak összejárt néha valakivel, aki drogot árult, mégis kikúrták a lakásából, miután az összes bútort kivagdosták az erkélyen át az utcára."

"Hát ez kurva jó," mondta Davy. „Azok után, amit érted tettünk."

Anne könnyei ismét potyogni kezdtek. „Jezzusom, Davy, ha arról a kevéske pénzről beszélsz, amit kaptam tőletek, amiatt ne aggódj. Visszafizetem. Csak tudod, gondolnom kell a kicsire is. És nézz körül, mim van nekem? Nem sok mindent kell átbaszarintaniuk az erkély korlátján ahhoz, hogy semmim se maradjon."

"Emiatt ne idegeskedj, Anne," szólalt meg Mickey. „Igaza van, Davy. Itt nem mutakozhatunk."

"Azt nagyon jól tudom," vágta rá Davy, „csak ahogy előjött vele. Kibaszott tipikus."

"Most meg hova mész?"

"Miért?" kérdezte Davy az ajtó felé indultában. „Ha egyszer kiléptünk innen, csak ez számít."

"Az istenit, Davy," mondta Anne. „Mi mást tehetnék?"

"Oh, mi a faszt számít. Idefigyelj," fordult Davy Mickey felé, „elnézek a snooker terembe, aztán pedig Balcurreisba."

"A snooker terembe? Yakonak annyi, Davy. A helyedben én messze elkerülném azt a rohadt helyet."

"Igazán? Jó, kurvára azt csinálsz, amit akarsz. Először föl kell ugranom egy belövésre, mielőtt bárhová is mennék." Ezt inkább magának mondta Davy. Úgy is érezte. Beléhasított, hogy mennyire fontos megkínálnia magát egy lökettel, mielőtt bármit is cselekszik. Már

csak az, hogy belegondolt, segített neki elfelejteni, mi is vár rá. Ott lógott az arca előtt, mint valami játékmajom egy zsinegen. Az istenit, Yako. A hétszentségit.

A löket után jöhetett a snooker terem. Mickey vele volt odafönn, de ő inkább visszament Anne-hez. Davy azt tanácsolta, adjon neki egy ötvenest. A snooker terem felé menet minden ismerősnek biccentett. A szokásos módon fogadták a köszönését: azon morfondírozott, vajon őt hibáztatják-e Yako haláláért. Amint belépett a terembe, rádöbbsent, még mindig nem esett le neki. Azt nem tudta, hogy a löket miatt-e, vagy éppen annak ellenére, de nem esett le neki. Csak akkor kezdett lefelé zuhanni az érme, amikor megállt az egyik üres poolasztal előtt, mert ilyenkor mindig Yakot kereste a tekintetével, hogy állítsa föl a golyókat. De csak Jojo és Skinnier voltak ott. Odasétáltak hozzá megkérdezni, hallotta-e a dolgot. Davy biccentett. Jojo óvatosan közelített, mert jól ismerte a bátyját. Skinnier nemtörődömnek tűnt.

„Jamesie említette már, hogy elhasználtunk pár adagot, amikor megtudtuk? Azt mondta, nem fogod bánni.”

A penny megállt a levegőben, s Davy úgy pofán törölte Skinniert, hogy az alsó fogai átszakították a szája alatt a bőrt. Skinnier nekizuhant a falnak, s remegve csúszott le a földre, miközben Davy fölötte állva így szólt, „Amilyen kurva irányba haladnak a dolgok, Skinnier, nagyon is bánom.” Gyorsan körbefordult, de addigra Jojo már fölszívódott.

A halottszemlét Balcurrisban tartották. Csak Davy és Mickey voltak jelen, mert neki nem volt szükségük rá, hogy mástól hallják meg a tényt. Szerencsétlenségükre ők szembesültek vele. Senki nem tehetett ellene semmit. A városi halottkém egyetértett velük, ám ő lehetett az egyetlen. Főleg Ballymun környékén, ahol olyan veszélyessé vált a helyzet – ezt mindketten ugyanúgy látták –, hogy jobb, ha egy darabig nem mutatkoznak arrafelé. Nehogy valaki, mindenki azt kezdje üvöltözni, „Ők azok. Ők tették.”

Ez természetesen azt is jelentette, hogy nem mehettek el Yako temetésére, a fölrahatozásról pedig már lemaradtak. Azt ne felejtjük el, hogy látták a menetet Shanghanban, és Mickey áldotta jó sorsát, emlékszetek? A temetés napja. Ezen a napon jobb volt látótávolságon kívül maradni. Mickey Eamo Thompsonnál húzta meg magát, Davy pedig Joan keresésére indult. Rátelefonált a munkahelyén. Magyarázkodni kezdett, hogy muszáj látnia, s mielőtt még Joan nemet mondhatott volna, bevallotta, meghalt az egyik barátja. Többet nem kellett beszélnie. Joan érezte, szüksége van rá. Korán lelépett a munkából, és fölmentek hozzá: segített enyhíteni gyászát. Egymás mellett feküdtek, miközben Joan Davy haját cirógatta. Végighallgatta Davy sirárait. Csak erről a srácról beszélt. Davy befogadta. Szárnyai alá vette. Ballymunban ez a legtöbb. Joan ezt nem értheti. Ő csak azt tudhatja, amit az újságban olvasott. Ami híreszteléseket hallott. Egyik sem fedi igazán a valóságot. Davy megmentette. De Yako továbbra is összejárt a régi bandával. Joan nyugtatgatta, ő nem tehetett róla. Yako akarta, hogy így legyen. Mármost nem meghalni. Nem úgy értette. Hanem úgy, hogy akivé akart válni, annak meg kellett halnia. Senki sem állíthatta meg. Davy egyetértett. De mégis, hiányozni fog, már most hiányzik.

S Davy annyira gyászolta Yakot, hogy gyorsan meg is farkalta Joant. Aztán másképpen kezdte siratni: nyelvével végigfutott Joan arcán, a felsőtestén, az ágyékán, majd mélyen belesüllyesztette, belefúrta nyelvét a szeméremajkak közé. Davy annyira gyászolta a fiút,

hogy Joan majdnem letépte Davy Átkozott Byrne füleit a fejéről.

Jamesie Riordain gyásza az anyag magányos becsomagolásában nyilvánult meg. Semmi értelmese megpróbálni beléptetni valakit Yako helyére. Az biztos, hogy senki nincs hozzá hasonló.

Aztán valahogy Jojo is azon kapta magát, hogy Jamesie társaságában gyászol.

Skinier otthon maradt. Nyolc öltéssel varrták össze a sebét a szája alatt. És annak a nőnek a társaságában gyógyulgatott, aki mindenkinél jobban szerette a világon, vagyis az anyjában.

Yakot két nő imádta. Pontosabban egy nő és egy lány. Jude tizenöt évesen figyelte, ahogy eltemetik nemcsak első, hanem szerinte egyetlen szerelmét. Két barátnője, Sharon és Aileen kísérték el a gyászszertartásra. Fekete túsarkaik egybecsengő klakkogása a Glasnevin temető gazos járdáin töltötte be a helyet. Frissen vasalt, hasított fekete szoknyaik ugyanolyan makulátlanul festettek, mint a temetőbe tartó taxiút elején. Az ellen viszont már nem tehettek semmit, hogy sminkjük szét ne maszatolódjon a nap folyamán szinte csak könnyáztatta arcaikon. S a könnyek egyre csak hullottak, vödörszám, amikor a másik nő Yako életében fölajdult a fénylő barna koporsó láttán, amint ereszkedik lefelé a frissen ásott, sáros gödörbe. A jajszó anyja bensőjéből szakadt föl. A fájdalom rákette mellei mögül annak láttán, ahogy eltávozik az egyetlen férfi az életéből – az ő kicsi fia halott. Vékony fekete kendő mögé rejtett arcát hátravetve üvöltött az ég felé, ahogy a koporsó eltűnt a gödörben – kétségbeesett kiáltása keresztülhasított a légen.

Néhány fejlemény arról győzte meg Davyt, hogy életében Feltűnést Kérülő Időszak következik. Először Jojot ráncigálták ki a snooker tereméből egy héttel Yako halála után. Jojot az Érintett Szülők polgári bizottsága kérdezte ki. Elmondásuk szerint a neve fölmerült néhány összejövetelükön, ezért pár tag úgy gondolta, ideje elugrani snookerezni egyet. Jojo megesküdött az anyja életére, hogy soha életében nem adott el drogot senkinek. Nem értette, miért állítanak róla ilyesmit; rohadék mocskos hazug, bárki is híresztel róla efféléket.

Davy jót röhögött, amikor Jojo elmesélte neki a dolgot. „Két böhm mullah, tényleg nem viccelek, Davy, elfurikáztak velem a Szent Józsefben. Majdnem összeszartam magam. Föl kellett mennem a színpadra, és válaszolnom a kérdéseikre. A tömegből két vén szatyor üvöltözött rám, 'Vigyétek hátra, és löjétek térden,' mire a másik, 'inkább a fejébe eresszék'. Erre fölállt az az 'RA fej, a kurva elnök vagy micsoda, és aszongya, 'Ez nem a mi módszerünk. Tudom, biztos, hogy itt ül közöttünk a *Herald* tudósítója.'"

„Mi történt ezután?” kérdezte Mickey. Ő nem találta olyan humorosnak a dolgot, mint Davy.

„Szóval be kellett vallanom, hogy kábseres vagyok. Ezzel tudtam védekezni, tudjátok, hogy anyagozok, de nem árurom a cuccot. Erre azt mondják, ha magamtól nem tudok leszokni, betesznek egy rehabra Franciaországba.”

„Franciaországba?” kérdezte Mickey.

„Ja. Nagyszerűen hangzik, nem? Phil Kearney azt mesélte róla, hogy őt is berakták oda, és kurva szörnyű volt az egész. Dugig volt spanyolokkal, ráadásul pár arab folyton meg akarta dugni. Angolul persze senki se tudott. El tudjátok képzelni? Próbálta elmagyarázni

az arabnak, hogy ő nem olyan. A végén meg kellett pattannia és visszahúznia ide. Azt mondta, legközelebb inkább lőjék agyon. Ez tényleg nem olyan vicces, Davy..

Még Mickey is mosolyogni kezdett. „Hogy úszta meg?”

„Az volt a legszarabb. A két vénasszony kikövetelte magának, hogy pofázhasson. Esküszöm, fogalmam sincs, honnan kerültek elő. Talán kiengedték őket egy napra a Brendanből. Szóval az egyik elkezd visítani, 'Kinek támadt az a nagyszerű ötlete, hogy elküldje Franciaországba nyaralni ezeket a drogosokat?' 'Igen,' üvöltö a másik, 'főleg, hogy ez a kis tetű ugyanannak tűnik, aki tavaly elrabolta tőlem a táskámat, és annyim sincs, hogy kifizessem a buszt Brayig.'

Mickey nagyot kacagott a mondaton, akárcsak Davy, aztán Davy hirtelen megkérdezte, „Skinniert miért nem ráncigálták oda?”

„Ő nem volt a snooker teremben, amikor berontottak.”

„Hanem merre járt?”

„A kórházban kivetetni a varratokat, de azóta nem láttam.”

Másnap Davy megkönnyebbülést érzett, hogy Londonba mehet. Mickey Dublinban maradt. Most semmi szükség rá. „Hát nem csinálom nagyszerűen, hogy háttérben maradok? Mindig téged marnak el.”

Jojo visszatért a snooker terembe Skinnier társaságában, aki másnap került elő. Reptérre menet Davy még beugrott hozzájuk leellenőrizni, Skinnier ott van-e.

Skinnier tudta, Davy kétségbe vonta, hogy ő éppen a varratokat szedette ki az ábrázatából, amikor Jojo elhurcolták. Ha nem ő verte volna be a képét, nem hitte volna el, hogy összevarrták a száját. Davy nézése meggyőzte róla Skinniert, hogy mostantól jobb, ha megtanul ügyesen ütni, mert Davy képes lesz mindenért őt hibáztatni.

Baszódjon meg, ha így gondolkodik. Nyilván nem értékeli mindazt, amit érte tettem, főleg a törődést a faszkalap öccse iránt. Rohadjon meg. Mostantól csak magamra vigyázok.

A heg Skinnier szája alatt nem nagyon akart lelappadni. Amikor meglátta magát a tükörben, annyira megrémült, hogy titokban dühös lett Davyre. Ezért megbocsátott neki, vagy inkább megfélemezte róla: Mickey-t kezdte hibáztatni.

Minden annak a gennyedéknek a hibája. Ha nem nyúlt volna le állandóan.

Miután Davy elhúzott Londonba, Mickey is megpattant. Jamesie megint beugrott melőzni. Mickey elmagyarázta nekik, hol és mikor jöhetnek a cuccért. Skinnier Jojo vizslata munka közben. Nézte, ahogy szétszuhan. Ahogy kezd szarni rá iszonyú félelmei miatt. Skinnier viszont nagyon is tudta, ideje odafigyelni, ezért Skinnier átpasszolta a maga áruját Jude-nak azzal az utasítással, hogy dugja el a bugyijába. Aztán beállított egy narkesz, hogy vegyen egy adagot Jojótól. Jojo az ajtót figyelte. Skinnier is megsejtett valamit, ezért nem nézett oda, máshonnan várta a veszélyt: a narkesznek tűnő zsaru előrántotta a karperecet, s villámgyorsan Jojo csuklójára tette. Mielőtt még Skinnier rádöbbenhetett volna, mi is történt, megtelt a hely zsarukkal. Elég közel ült az esethez, így hallotta a Jojo lekapcsoló, nevető rendőr mondatát. „Még soha senkit nem láttam, akinek ilyen gyorsan fehéredett volna el az ábrázata, tudja?”

Skinniert futni hagyták. Nem találtak nála semmit. Jude-nál sem, hiszen át se kutatták. Olyan fiatalnak tűnt, hogy hazaküldték.

Az egy héttel később hazaérő Davyt Mickey világosította föl a történetekről. Jojonál tizenhárom negyedes zacskót találtak. Bűnösnek találták, mert az óvadék kiszabására esélye sem volt, hacsak föl nem dobja a bátyját. Inkább úgy döntött, leüli az öt évet. Amúgy is elege lett az egészből. Talán amikor kiengedik, addigra az Érintett Szülők már nem lesznek sehol, és Davynek is támad valami jobb ötlete. Biztosan akad könnyebb útja is a pénzszerezésnek. Leállni az anyagról: ez mindig is kiváló ötletnek tűnt, csak aztán belegondolt, hogy...Mi lesz azután?

Jojo alávetette magát a tesztnek, amikor bevonult a Joy-ba. A legjobb útja a phyzeptonos elvonókúrának. Tíz nap múlva mondták meg neki a teszt eredményét: pozitív. Szóval bekapta a legyet; úgy érezte, a tény semmin sem változtat.

Domokos Tamás fordítása

Megjelent: Any Other Time. Brandon, 2000.